

ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ —
200-річчя
НЕЗАЛЕЖНОСТІ ЗСА
100-річчя
АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ
— ВУДИМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

SVOBODA

UKRAINIAN DAILY

Редкація і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Нью-Йорку (212) 227-4125
УНІОСОЮЗ: (201) 451-2200
з Нью-Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 27. ДЖЕРСІ СІТІ І НЬО ЙОРК. СЕРЕДА, 11-ГО ЛЮТОГО 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY AND NEW YORK. WEDNESDAY, FEBRUARY 11, 1976 No. 27. VOL. LXXXIII.

ЦЕСУС ВІДБУВ У ФІЛАДЕЛЬФІ ПІВНІЧНО- АМЕРИКАНСЬКУ КОНФЕРЕНЦІЮ

Філадельфія (ЦЕСУС). — Філадельфія, ЗСА, відбулася 31-го січня 1976 р. в приміщенні "Трибу" Північно-Американська Конференція Центрального Союзу Українського Студентства. В конференції брали участь студенти з Америки та Канади і представники українських студентських організацій ЦЕСУС, СУСТА (Союз Українських Студентських Товариств Америки), СУСК (Союз українського Студентства Канади) і ТУСМ (Товариство Української Студентської Молоді ім. М. Міхновського). Учасники конференції обговорили та продекларували ряд проблем українського студентства та громадського життя української діаспори на підставі доповідей під чотирма головними темами.

Проблема головної теми. Про український студентський рух говорили: Андрій Чорнодольський про роль і діяльність ЦЕСУС, Богдан Купич про діяльність СУСК, Гал. Климчук про ТУСМ та Андрій Чорнодольський, Петро Даченко і Гал. Тарнавська про діяльність СУСТА. На тему "Організоване студентство і українське суспільство" були висловлені сльдуочі доповіді: "Чи концепція української діаспори" оперативна в нашій дійсності? (Андрій Чорнодольський); "Чи українські Церкви сповняють свою роль су-

ВІДБУВСЯ ОДИНАДЦЯТИЙ КРАЙОВИЙ ПЛАСТОВИЙ З'ЇЗД КАНАДИ

Торонто (І.В.). — Одинадцятий Крайовий Пластовий З'їзд Канади відбувся в приміщенні Свято-Миколаївської Школи, в дні 27 і 28 грудня 1975 р. Перед з'їздом відбулися наради зв'язкових і гніздових, на яких обговорено ряд виховних проблем та відбувся панель і дискусія на тему "Сучасний стан Пласту в Канаді". Панелісти — п. сен. І. Франів, ст. п. Х. Базилевич, п. сен. О. Джулинський, п. сен. Т. Онішук і ст. п. Б. Колоз — у своїх коротких рефератах з'ясували проблеми сучасного стану у виховних уладах. Керівником наради гніздових і зв'язкових та модератором панелі була п. сен. Дар'я Даревич.

З'їзд відкрив п. сен. Р. Вжесневський, голова КПС Канади, пластовим гимном і молитвою. На передсідній Президії З'їзду була обрана п. сен. Тарнавська. У З'їзді взяли участь представники Головної Пластової Булави і Крайової Пластової Організації у ЗСА, а саме: п. сен. Л. Крупа — голова булави пластунок, п. сен. А. Міндо — голова КПС ЗСА і п. сен. Х. Нарвська — керівник ВС КПС ЗСА, які привітали учасників з'їзду.

З'їзд наголосив, "Ствердження Пластового Конгресу Другого", що "Ідейні основи Пласту, з'ясовані в 1) Трьох головних обов'язках пластуна, 2) Пластовому законі, 3) Пластовому обіті, 4) Пластовому гимні та 5) Пластовому гаслі, є надальні на часі й незмінні сьогодні та в майбутньому".

З'їзд затвердив зміни в Статуті Крайової Пластової Організації в Канаді та ратифікував правильники УПН і УПНО. Номінаційна комісія, яка працювала під проводом п. сен. Андрія Харак, запропонувала з'їздові таку лісту кандидатів до керівних органів Крайового Пластового Проводу: Крайова Пластова Рада: голова — п. сен. кер. Ігор Велигорський, члени — п. сен. дер. Я. (Закінчення на стор. 6-й)

УКЦ ПРИГОТОВЛЯЄТЬСЯ ДО УЧАСТІ В ЕВХАРИСТИЙНОМУ КОНГРЕСІ

Філадельфія. — 3 Архiepіскопскою Канцелярією УКЦ інформують: у першому тижні серпня цього ювілейного 1976-го року відбудеться тут 41-й Міжнародний Евхаристійний Конгрес. У торжествах цього Конгресу братиме участь Українська Католицька Церква. Крім щоденних Архiepірейських Святих Літургій, наш Єпископат під проводом Першої скарка УКЦ Блаженнішого Кар Йосифа відслужить Святу Літургію на Стадіоні Ветеранів. Для виявлення краси нашого обряду потрібно добре вишкolenи хорів. Тому 23-го січня ц. р. тут під проводом Пресв. Владика Василя відбулася нарада представників церковних хорів, хору "Прометей" і хору "Кобзар". Обрано Комітет для допомоги у праці для збільшення і з'єднання хорів. Директори одержали потрібні нот. Прохастесь всіх людей доброї волі причини-

МОЛОДІ ЛЮДИ В КИЄВІ ОБСТОЮТЬ СВОЄ УКРАЇНСТВО, НЕ ЛЮБЛЯТЬ РОСІЇ — ТВЕРДИТЬ ІРЛЯНДСЬКИЙ ТУРИСТ

Ірландська спортова дружина перед змаганнями на стадіоні в Києві

У Києві "кожний обстоював, що це НЕ Є Росія. Київ є столицею Української Республіки, що є частиною Советського Союзу. Росія — це інша країна, інший нарід, інша культура й інша мова. І до того її не дуже люблять. Зокрема молоді" — пише ірландець Том Люсі у видаваному в Ірландії та поширюваному по цілому світі журналі "Місії св. Патрика", мінусорічне листопадове число якого у великій частині присвячене саме відвідинам у Києві ірландської дружини копаного м'яча та змаганням з київською дружиною, які — до речі — ірландці програли. Репортаж Томи Люсі з Києва, ілюстрований аж десятьма кольоровими ілюстраціями, говорить сам за себе і тому передаємо його в українському перекладі:

ВІДВІДИНИ В КИЄВІ Написав Том Люсі

Ми, очевидно, очікували найгіршого: моніторингу телевізійні апарати, тасна поліція, що слідує за нами на вулицях, клепання по плечі, якщо ми відхилились від приписаних трас. Але так цілком не було, хоча зграя поліцистів та митників на летищі не давала нам спокою.

Іх майже виключно цікавили наші газети та книжки, що виглядали подвійно дивним, коли ми дізналися, що ніхто з них не знав англійської мови! Після 90 хвилин цієї процедури на записеному і непоказному київському летищі, яка була часто перервана вивченням різних формулярів, сильний і роздратований голос із повітря Корк (Ірландія) підсунував це заявою: "Чи ви знаєте, що я думаю? Я думаю, що вони є зграєю слях-такіх балаганів".

Після того ситуація покращалася. Гідні з Інтуриста переправи над нами опіку й швидко завезли нас до нашого готелю, говорячи нам плинною англійською мовою, якими побажаннями гостями ми є та що ми дуже приємно, що ми прибули. Вони були молоді, виглядали, що працювали прийняти 12 годин денно і дуже старалися нам у всьому допомогти та відповісти на запитання. Погода? Дуже добра — коло 85 градусів Фаренгейта, довший час вже нема дощів ("Ще більше такої-сякої пропаганди" — бурмотів наш колега з Корку). Без того, щоб наказувати нам, вони в чинний спосіб поінформували нас про два підставні правила: не можна займатися жадними не офіційними трансакціями

валютою та не можна фотографувати мілітарних інсталцій. Протягом трьох днів з нас ніхто не бачив жадних мілітарних інсталцій (воїни мусіли там існувати, бо вносили було багато військовиків), однак розвинулася досить жава, хоч на малу скалку, виміна рублів і стерлінгів. Це додало трохи інтриги до наших спокійних, хоча дуже цікавих переживань.

Готель був дуже модерний, добре устаткований, але з надто численною обслуговою і не дуже ефективний. Часто витворювалося враження, що призначення забагато персоналу до даних установ було головною причиною браку безробітних. Мовні трудності, деякі несподівані правила ("Тут також проходять різні махлюйки, приятелю. Вчора в барі не можна було купити нічого, хіба шампанське!"), надто часте повторювання тих самих місцевих слів, наприклад, якщо київським способом (назва, яку цій справі надав колега з Корку) не надається до друку) неминучо викликали нарікання. Але ці нарікання були висказані більш в жарі, спрямовані на те, щоб побачити реакцію. Це вийшло на користь, бо треба було двохденних міжнародних переговорів, щоб нам з кавою почали подавати молоко.

Відбувалися, самозрозуміло, тури, під час яких гідні спритно відповідали на запитання. Ні, там нема приватних крамниць; юскія з мовним розмовою на хідниках, як також великі універсальні магазини однаково власності держави. Одним викином бачив ринок із яриню, де селяни продавали свої продукти, вирощені на приватних присадибних ділянках — які охоплюють менше одного акра, — що їм дозволено мати в час, коли вони працюють на великих колективізаціях фармах. Так, 70 відсотків міста зруйнували агресори німці. Будинки, збудовані після війни, мають тяжкий вигляд домів (Закінчення на стор. 6-й)

Ще один советський агент лас „Вільну Європу“ і „Радіо Свобода“

Київ. — Київські газети "Радянська Україна", "Молодь України" та інші, опублікували на своїх сторінках обширні звідомлення з пресової конференції, яка відбулася 29-го січня ц. р. в Празі і на якій "головним героєм" виступив агент чеського КГБ П. Бінаржик, який від 1968 до 1976 р. був на службі комуністичної розвідки, працював з доручення зверхників, у радіостанції "Вільна Європа" в Мюнхені. "Високий 30-річний чоловік, — пише "Молодь України" з 31-го січня ц. р. у статті "Іх обслуговує „Вільна Європа..." — з відкритим інтелігентним обличчям близько години відповідав на запитання чехо-словацьких та іноземних журналістів щодо підірваної діяльності радіостанції "Вільна

Комуністи захопили столицю націоналістичних повстанців Анголі

Люсака, Замбія. — Центральне місто Анголі, Гуамбо, яке служило за тимчасову столицю для обидвох націоналістичних повстанських рухів, які змагаються проти підтримуваного Москвою і кубинськими військами прокомуністичного Народного руху за визволення Анголі, впало жертвою комуністичної атаки, підтримуваної советськими танками, бойовими літаками і гелікоптерами, як також регулярними кубинськими військовими частинами. Йорге Сангумба, секретар за законних справ Національної Юнії для повної незалежності Анголі, заявив кореспондентам, що націоналістичні повстанці не змогли встояти проти модерної військової техніки Советського Союзу, головно даючи артилерії, ракет і винищувальних літаків, і тому мусіли тимчасово відсту-

СВІТЛИЧНИЙ, КАЛИНЕЦЬ ТА ІНШІ ВІДМОВЛЯЮТЬСЯ ВІД СОВЕТСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА

Нью-Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). За вістками, що наспіли з України, літературний критик Іван Світличний, поет Ігор Калинець та 21 інших українських політичних в'язнів склали заяви про зречення з громадянства СССР. Як відомо, подібну заяву склав минулого року Вячеслав Чорновіл. Світличний і Калинець перебувають в Пермському концтаборі; перший засуджений на 7 років таборів і 5 років заслання, другий — на 6 років таборів і 3 роки заслання.

Стало також відомо, що в листопаді 1975 року з Пермських таборів до Києва органі КГБ привозили поета Василя Стуса, засудженого на 5 років таборів і 3 роки заслання. Метою перевезення були намагання київського КГБ заставити Стуса відмовитися від своїх поглядів за ціну звільнення. Ці намагання виявилися безуспішними. З подібного мету, у тому ж часі, привозили до Києва філософа Василя Лісового, який відбував кару 7-річного ув'язнення в Мордовському таборі (йому присуджено також 3 роки заслання). Лісовий також відкинув пропозиції КГБ.

Російська дисидентка Мальва Ланда, дома з її мужніх виступів в обороні політичних в'язнів в СССР, і

Здоров'я Владимира Буковського погіршилося, його мати прохає голову французької компартії про допомогу

Нью-Йорк. — Комітет оборони советських політичних в'язнів інформув:

Згідно з переданою з Москви вісткою, стан здоров'я Владимира Буковського, російського демократичного діяча, який тепер перебуває у Владимирській тюрмі, є дуже поганим. Його матір, Ніна, відвідала його 28 січня ц. р. Відвідини відбулися в присутності двох жінок-сторіжів тюрми. Під час відвідин, Буковський заявив, що 30 жовтня 1975 р. він та інші в'язні заперестували проти знущання над одним з в'язнів. За цей протест, його й інших заперотили до карцеру на два тижні. В карцері їх годували виключно водою і хлібом, спали на холодній цементній підлозі. Ім заборонили тепло вдягатися, читати книжки і одержувати листи.

Ніна Буковська описала так вигляд сина: "В нього очі темні, він весь сірий". Вона також повідомила, що кожний в'язень на т. зв. строгому режимі одержує денно харчів за 19 копійок. 6-го січня 1976 р. матір Буковського написала листа до Жоржа Марше, генерального секретаря французької компартії, в обороні сина. В листі сказано: "Я довідалася про Ваше звернення в імені французької компартії до Леоніда Брежнєва, генерального секретаря ЦК КПСС у зв'язку з долею політичних в'язнів. Тепер я рішуче прошу Вас за допомогою. Я є матір Владимира Буковського, 33-річного громадянина Советської держави, політичного в'язня, який вже 5 років перебуває в тюрмі строгого режиму. Я розумію, що Ви, як голова комуністичної партії однієї із найбільш видатних західних держав, маєте мету провадити політику у справлях демократії... Я надіюсь, що Ви виступите в обороні мого сина і сприятимете до його швидкого звільнення".

Китайська преса заговорила про опозицію в Компартії

Пекін. — Головний орган Компартії червоного Китаю, газета "Женьминь Жібао", опублікувала на перший сторінці велику статтю з атакою на опозиційну групу в Компартії, яка, мовляв, "виступає проти політики президента Мао Тсе-тунга і намагається змінити політичний устрій в Китаю". Цю опозиційну групу характеризується, як "прихильників імперіалізму і капіталізму" та послідовників партійного чиновника, колишнього високого функціонера Компартії, Лю Шао-чінга, "вищого" з партії в часі так званої "культурної революції" в 1960-х роках. Текст цієї статті, яка не згадує прізвищ опозиціонерів, був переданий також пекінським національним радіо і телебаченням. Напад на "опозицію" похилився якраз напередодні партійного з'їзду, на якому мають затвердити новонайменованого

ВЕЧІР ПАМ'ЯТІ СВІТЕНА ПЛУЖНИКА

Відділ "Слова" в Торонто, Канада, влаштує в суботу, 14 лютого, літературний вечір, присвячений 40-літтю з дня загибелі видатного українського поета-імпресіоніста Євгена Плужника, який помер на Соловках 2 лютого 1936 р. Доповідь під назвою "Поет спокійної широти" прочитає Борис Олександрів.

Вечір відбудеться в залі Інституту св. Володимира в Торонто, 620 Спадайна Евею. Початок о год. 7:30 вечора.

Під час відвідин у "Свободі". Маестро Юрій Мазуркевич у розмові з ред. Людмилою Волянською.

МАЗУРКЕВИЧ ГОТУЮТЬСЯ ДО КОНЦЕРТУ В НЬО ЙОРКУ

(Л.В.) — Нарешті і Нью-Йорк матиме нагоду послухати рідкісний концерт віртуозів-скрипалів Юрія і Дани Мазуркевичів — скрипкове дуо, яке не часто зустрічається в сучасному музичному житті. Готуючись до концерту в залі Аліс Туллі Голл у Нью-Йоркському Ліколь-Центрі 6-го березня ц.р., скрипаль-віртуоз світової слави, потрійний лавреат міжнародних конкурсів скрипалів (Гельсінкі — 1982; Мюнхен — 1986; Монтреаль — 1989), 34-річний Юрій Мазуркевич віддає за кілька місяців ц.р. Редакцію "Свободи", щоб поінформувати читачів про свій і його дружини Дани Мазуркевич (також скрипаль-віртуоз високої класи, вона — лавреат міжнародних кон-

курсів скрипалів у Ляйпцігу — 1968 і Букарешті — 1964) наступний концерт на терені ЗСА та розповісти про події останнього півріччя — успішні виступи аліткою і восени м.р. в різних містах Європи (Швайцарія і Західна Німеччина) та Канади — їхню віднадавання Другої батьківщини.

Маестро Юрій Мазуркевич приніс із собою імпульсний кількість реценцій пера знавців — музик, захоплених технікою, глибокою музичністю, бездоганністю виконання обох скрипалів на їх останніх концертах в кількохадатках містах. Критики підкреслили і той факт, що обоє скрипалів були протягом 8-ми років учнями славнозвісного Давида Ойстраха у Москві. Треба згадати, що в

СССР учнями Ойстраха не могли б бути перші-ліпші ентузіасты скрипки, що добре заплатали б за лекції, і в той спосіб мали б у своїй професійній біографії ім'я визначного вчителя. Для такої чести треба було мати ве-

летенський талант. І вони обом його мали.

Дана і Юрій Мазуркевич після відповідних довголітніх музичних студій, — він у Львові, вона у Вільносі, — мали ті рідкісні нагоду став-

СВОБОДА

FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 300 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07306.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — \$30.00, на пів року — \$16.00, на 3 місяці — \$9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ м.с. За кожну зміну адреси — 25¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Нація невмируща

Україна і український нарід переживають сьогодні одне з найстрашніших своїх лихоліть: поспіхом і рафінровано, з пляном до близку, дальшу і найдалшу мету відбивається суцільний наступ на українство, на українську духовність, на українську ідентичність з виразним пляном: змести з лиця землі українську націю, злити її разом з іншими національностями в один фальшивий, "совєтський", а фактично російський народ. Формально це говориться і пишеться там про "національні республіки", дозволяється це на деякі фольклорні вияви національної культури і традиції, але все це вже робиться периферійно та під виразним знаком якоїсь "таємної", "совєтської" цілості. Рівночасно йдуть мажоритарні зусилля відповідно "науково" оформити концепцію "злиття націй" в кожному відношенні: мовному, господарському, історичному, не кажучи вже про ідеологічний. Шекспірівське, "бути чи не бути" висить нині над народом в цілій своїй грізній. Не диво, що наші знавці і дослідники совєтської дійсності, як проф. М. Мельник в цьому числі "Свободи", а інші при інших нагодах звертають увагу на цю смертельну загрозу для нашого народу та пропонують відповідну протидію.

Здаючи собі повні справу з цією загрозою, не можна рівночасно не висловити не тільки надії, але й переконання і впевненості щодо невмирущості нації. На це дозволяє історія нашого народу, як і сучасна дійсність, не зважаючи на всю її похмурість. Остаточне, це не перший раз український нарід переживав свою "Велику Руїну". Це правда, що тоді казалось про українську мову, що її, не було, не існує, а сьогодні говориться те саме, "бути чи не бути" відносно української нації, але — казавши за Шевченком — "і несити це в море на дві моря". Скільки це вже разів український нарід, наче справжній Фенікс, піднісся з попелища руїни і знову посягав по своє право жити своїм власним життям та бути господарем своєї землі! Що з того, що Сталін зорганізований масовим голодом і масовими розстрілами та засланнями змагає точно до такої самої "остаточної розв'язки" українського питання, як після нього і за його прикладом поступав Гітлер з євреями. Пригадується з того часу карикатура в лондонському "Таймі", на якій показаний був Сталін, як він на цвинтарі України січе кулеметом у могилу Духа, що підноситься над могилами вбитих і виморених голодом. А під цим рисунком напис: "Іосипе, навіть ти не можеш убити Духа!"

Або: що з того, що совєтські опричники, "сполоскували мозок" Пліюцєві в комсомолі, в школі і, вікні, в психіатричному закладі! Опинившись на волі, той самий Пліюц, який признається до марксизму — комунізму, говорить про "зрадника Кочубя", що його колись дарили, а тепер червоні російські опричники накидають українця, як "національного героя" за те, що зрадив гетьмана Мазепу. Коли Москва зликувала комуніста Миколу Хвильового за те, що проповідував і радив своїм землякам піти, "геть від зрадників Москви", і сьогодні це саме повторює і ставить за постулат не "буржуазний націоналізм" чи інший "ворог народу", але марксист Леонід Пліюц.

У цьому ж чи не найбільш замітний і багатомовним є надруковане на іншому місці в цьому числі спостереження цілком чужої людини, ірландця Тома Люсі, який відвідав Київ минулого року з ірландсько футбольною дружиною і на підставі своїх розмов з молодими людьми прийшов до висновку, що в Києві "всі обстоють, що Україна НЕ Є РОСІЯ... що Київ є столицею Української Республіки, яка є частиною Совєтського Союзу; Росія — це інша країна, інший нарід, інша культура і мова. І до того не дуже то її люблять..."

Ні, нація невмируща. Очевидно під умовою, що вона сама хоче жити і за це життя та волю змагається, як за них бореться український нарід. Допоможімо йому!

Совєтська "дипломатія"

Західні кореспонденти в Совєтському Союзі недавно подали до відома, що, згідно з достовірними джерелами, совєтські власті, зокрема КГБ, поширили вживання радіоактивних мікрохвиль для активування своїх підслухових апаратів в американській амбасаді до тієї міри, що рівень радіації в тій амбасаді може негативно відбиватися на здоров'ї персоналу амбасад та їхніх родин, зокрема, дітей.

Це же один доказ, що совєтські верховоди готові застосувати будь-які методи, щоб тільки здобути перевагу над Заходом. Коментатори пригадують, що хоча в американській амбасаді в Москві вже раніше викрито багато совєтських підслухових апаратів, наприклад, в 1960-му та 1975-му роках, то напевно в тій амбасаді, як також в амбасадах інших держав і в помешканнях та в бюрох закордонних журналістів знаходяться багато більше таких апаратів. Крім того, що в половині минулого року Центральна Розвідка Агенція ЗСА представила незаперечні докази, що совєтські агенти в ЗСА підслухували і записували телефонічні розмови великої кількості американців, включно з розмовами майже всіх конгресменів, як також високих американських урядовців. Совєтська система електронічних підслухових апаратів охоплювала також майже всі місця держав Об'єднаних Націй в Нью Йорку. І це "господарювання" совєтських агентів в Америці, як також в амбасаді ЗСА в Москві, яка згідно з міжнародним законом вважається американською територією, відбивається і поширюється в час, коли широко рекламується "політика детанту" між ЗСА і СССР. Ясно, що Совєтський Союз рішуче використовує цю політику відпущення для власних цілей і посилює penetрацію країн вільного світу, зокрема ЗСА, своїми шпигунами. В червні 1975-го року працівники Фелдерського Бюро Інвестицій арештували двох вірменів, мешканців ЗСА, за шпигунство на користь СССР і доказали, що ці два шпигуни працювали за вказівками трьох совєтських "дипломатів", членів совєтської делегації до Об'єднаних Націй.

Загроза же і в тому, що коли Совєтський Союз поширює свою розвідку діяльність в країнах вільного світу, Конгрес ЗСА стараться обмежити ефективність американських розвідних агентств. Самозрозуміло, що існує потреба перевести реформу розвідних агентств ЗСА. бо це докази, що ці агенти зловживали своїми повноваженнями, але це не означає, що законодавці повинні майже цілком паралізувати діяльність цих агентств. В обличчя поширення совєтської шпигунської діяльності, безпека ЗСА та цілого вільного світу вимагає ефективної розвідки і контррозвідки.

М. Мельник

ТВОРЕННЯ СОВЄТСЬКОЇ НАЦІЇ

Як відомо, на "пропозиції" Брежнєва XXIV з'їзд КПСС офіційно затвердив існування совєтської нації.

Це був наступний етап національної політики російських урядів на довгий і обережний, та в тому самому часі незвичайно послідовний дорозі до ліквідації національної проблеми в імперії. Чи політика та може увінчатися успіхом? Якщо СССР затримається приблизно таким, яким він є тепер, і якщо українські провідники не зможуть змобілізувати українського народу до масового спротиву, тоді за яких п'ятдесят років росіяни російського і українського походження уклад на українських землях так багато, що існування української нації буде поставлено під знак запиту. Цієї конклюденту я не пропоную з "легкої руки". Цей висновок спертий на підрахунок русифікаційних і міграційних тенденцій на етнічних територіях України.

На жаль, серед українців є надто багато людей, які або не вірять, що щось таке може статися, або думаючи, що багато людей в Україні тільки прикидаються росіянами, але як прийде нагода, тоді — так як і під час сімнадцятого — вісімнадцятого років — вони зупиняться. Такі застереження є безпідставні, тому що теперішні обставини цілком інші від обставин вісімнадцятого років.

Сьогодні немає такого могутнього джерела національної регенерації, яким було колись українське село. Сьогодні теж відносний ріст росіян в Україні сильніший ніж раніше. Та найголовніше те, що в кожній ділянці життя українців, який на свою національну приналежність махне рукою, має багато крапів вигляду на економічній та іншій користі, ніж українців, який настоє на приналежності до своєї національної культури.

Отже, статистичним даним, які вказують, що росіяни в Україні відносно більше й більше, треба вірити. Зрештою, про цей стан речей можна легко переконатися і не дивлячись на статистичні дані. Людям, що йдуть до Галичини, населення якої було до найвищої міри національно свідоме, треба тільки розглянутися по своїх селах і містах, подивившись, скільки там росіян та скільки дітей їхніх знайомих і рідних нехотіли говорити вдома українською мовою. Діти тих дітей української мови вже не знають.

На основі тих фактів треба заключити, що українці України не має успіху. Та не тільки те. Відносна кількість українців в Україні навіть не стоїть на тому самому рівні. Вона почасти зменшується — і це є теж незаперечний факт. Іншими словами, українці на своїй рідній землі російських іммігрантів не українізують. Імігранти ті в дійсності є імігрантами, а не українцями.

Він мусить вважати Україну складовою частиною російської держави від найдавніших часів.

Він мусить вважати зрадниками усіх національних героїв, які боролись проти росіян, і святкувати перемоги росіян над українцями, а не навпаки. Це він мусить робити в пресі, по радіо і телевізії, в книжках, журналах, і, що найважливіше, в школі.

Він мусить хвалити імміграцію росіян в Україну, як

колоністами і вони русифікують українців.

Під сучасну пору русифікаційні заходи російського комуністичного уряду перевищують все, що ми де-небудь і колинебудь бачили. З обсервації того, що там діється, немає сумніву, що вони вживають усіх засобів для того, щоб, починаючи від малих дітей, перетворити усіх українців. За собою ті є тотальні, могутні, і на жаль, покищо успішні.

Основна ідея русифікаційної політики — це створити такі обставини в усіх ділянках життя, щоб українці від дистанції ніколи не мали нагоди прочитати в книжці, часописі чи журналі, почути в школі чи по радіо, або побачити в кіно чи на телевізії, що він українець. Одиноке, що українська дитина мала б усвідомити, це те, що вона совєтська людина. Після того українська мова для тієї людини стане непотрібним анахронізмом, тим більше, що вона в її кар'єрі може тільки пошкодити. Тому то деякі українці на своїй рідній землі в публічних місцях бояться говорити своєю рідною мовою.

Другий принцип русифікаційної політики — це русифікувати при найменшій кількості опору. Якраз тому в Україні існує українськомовна преса, українськомовні частини радіових і телевізійних програм, та можливість вислати дітей до українських шкіл. Та під сучасну пору більш ніж колинебудь це все є тільки українськомовне. Українського духу там уже майже немає. Майже усе українське замінено совєтським. Останніми роками та совєтизація стала зокрема далекою думкою і всеохоплюючою.

Творення совєтської нації, це себто денационалізація і русифікація України, — ролі переважно українськими руками і уряд імперії — королівська винагорода зокрема українським культури і наукових діячів, але теж і інших колаборантів за те, щоб проти української мови, "комунізму" і боротьби проти українського "націоналізму" і вдома і за кордоном. Віда тільки в тому, що дефініцію "комунізму" і "націоналізму" встановлюють не українці, а росіяни.

На основі найновіших дефініцій, щоб українці були добрим "комуністом", він мусить робити слідуєчі речі:

Він мусить вважати Україну складовою частиною російської держави від найдавніших часів.

Він мусить вважати зрадниками усіх національних героїв, які боролись проти росіян, і святкувати перемоги росіян над українцями, а не навпаки. Це він мусить робити в пресі, по радіо і телевізії, в книжках, журналах, і, що найважливіше, в школі.

Він мусить хвалити імміграцію росіян в Україну, як

Володимир Мадяків

РОДИНА В ЖИТТІ НАРОДУ

Всі знаємо, що організм людини складається з мільярдів клітин, які спільно або кожна окрема, відповідно діють, згідно з їх призначенням для збереження здоров'я і життя не тільки окремої клітини, але цілого організму. Ті клітини пов'язані в окремі групи і творять окремі органи чи частини тіла, але всі вони мусять жити і постійно разом діяти. В протилежному випадку наступає смерть цілого організму.

Зовсім подібно діється в кожному народі — нації, що складається з окремих родин. Ці родини теж пов'язані в окремі групи. Одні творять професійні об'єднання, інші живуть в окремих місцях чи селах, постійно виконуючи своє завдання. Всі разом діють спільно для добра свого народу. В найбільш загрозливій хвилині, головні тоді, коли ворог стараться знищити цей спільний організм — нарід, або забрати його землю, усі його члени стають до боротьби в обороні свого життя і своєї землі. Таке є право природи. Так кажуть закони, що їх залишив нам наш Творець.

Крім цих природних законів Творця, який підлягає не тільки людям, але і всім живим створінням, Він кожному народові призначив окремий терен — землю на замешкання, кожному дав окрему мову, яка найкраще відповідає духовним властивостям цього народу, та окрему психіку, що допомагає йому творити власну культуру та по-своєму вельчати свого Творця.

Як бачимо, призначення та ролі родини в житті народу дуже великі та дуже важливі, бо від діяння окремих родин залежить доля цілого народу.

Найкращий доказ "комуністичного інтернаціоналізму" — це мусить наголосувати культурну єдність між росіянами і українцями і виступати проти будь-яких проявів самобутності української культури. (Один такий "комуніст" недавно заявив в "Літературній Україні", що Шевченко заважав виступати проти українських націоналістів.) Іншими словами, він мусить слідувати за будь-якими проявами українського "націоналізму".

Під сучасну пору він мусить пропагувати не союз націй, а існування однієї совєтської нації. Тактика та останніми часами доходить до трагікомічного абсурду. У промовах Шербицького та інших "босів" України що-раз частіше не знайдете ні одного звертання до "українців" чи "українського народу". Є або "народ", або "радянський народ", чи "радянські люди". Те саме починають робити деякі українські літератори і вчені. Коли українськомовні часописи пишуть про українські спортивні чи культурні групи закордоном, тоді це не — українці, а, наприклад, кияни, чи просто "радянські люди". Ту саму еволюцію переходять школярі (Закінчення на стор. 6-й)

Він мусить вважати Україну складовою частиною російської держави від найдавніших часів. Він мусить вважати зрадниками усіх національних героїв, які боролись проти росіян, і святкувати перемоги росіян над українцями, а не навпаки. Це він мусить робити в пресі, по радіо і телевізії, в книжках, журналах, і, що найважливіше, в школі. Він мусить хвалити імміграцію росіян в Україну, як

колоністами і вони русифікують українців. Під сучасну пору русифікаційні заходи російського комуністичного уряду перевищують все, що ми де-небудь і колинебудь бачили. З обсервації того, що там діється, немає сумніву, що вони вживають усіх засобів для того, щоб, починаючи від малих дітей, перетворити усіх українців. За собою ті є тотальні, могутні, і на жаль, покищо успішні.

Основна ідея русифікаційної політики — це створити такі обставини в усіх ділянках життя, щоб українці від дистанції ніколи не мали нагоди прочитати в книжці, часописі чи журналі, почути в школі чи по радіо, або побачити в кіно чи на телевізії, що він українець. Одиноке, що українська дитина мала б усвідомити, це те, що вона совєтська людина. Після того українська мова для тієї людини стане непотрібним анахронізмом, тим більше, що вона в її кар'єрі може тільки пошкодити. Тому то деякі українці на своїй рідній землі російських іммігрантів не українізують. Імігранти ті в дійсності є імігрантами, а не українцями.

Творення совєтської нації, це себто денационалізація і русифікація України, — ролі переважно українськими руками і уряд імперії — королівська винагорода зокрема українським культури і наукових діячів, але теж і інших колаборантів за те, щоб проти української мови, "комунізму" і боротьби проти українського "націоналізму" і вдома і за кордоном. Віда тільки в тому, що дефініцію "комунізму" і "націоналізму" встановлюють не українці, а росіяни.

На основі найновіших дефініцій, щоб українці були добрим "комуністом", він мусить робити слідуєчі речі:

Він мусить вважати Україну складовою частиною російської держави від найдавніших часів. Він мусить вважати зрадниками усіх національних героїв, які боролись проти росіян, і святкувати перемоги росіян над українцями, а не навпаки. Це він мусить робити в пресі, по радіо і телевізії, в книжках, журналах, і, що найважливіше, в школі. Він мусить хвалити імміграцію росіян в Україну, як

колоністами і вони русифікують українців. Під сучасну пору русифікаційні заходи російського комуністичного уряду перевищують все, що ми де-небудь і колинебудь бачили. З обсервації того, що там діється, немає сумніву, що вони вживають усіх засобів для того, щоб, починаючи від малих дітей, перетворити усіх українців. За собою ті є тотальні, могутні, і на жаль, покищо успішні.

Основна ідея русифікаційної політики — це створити такі обставини в усіх ділянках життя, щоб українці від дистанції ніколи не мали нагоди прочитати в книжці, часописі чи журналі, почути в школі чи по радіо, або побачити в кіно чи на телевізії, що він українець. Одиноке, що українська дитина мала б усвідомити, це те, що вона совєтська людина. Після того українська мова для тієї людини стане непотрібним анахронізмом, тим більше, що вона в її кар'єрі може тільки пошкодити. Тому то деякі українці на своїй рідній землі російських іммігрантів не українізують. Імігранти ті в дійсності є імігрантами, а не українцями.

Творення совєтської нації, це себто денационалізація і русифікація України, — ролі переважно українськими руками і уряд імперії — королівська винагорода зокрема українським культури і наукових діячів, але теж і інших колаборантів за те, щоб проти української мови, "комунізму" і боротьби проти українського "націоналізму" і вдома і за кордоном. Віда тільки в тому, що дефініцію "комунізму" і "націоналізму" встановлюють не українці, а росіяни.

На основі найновіших дефініцій, щоб українці були добрим "комуністом", він мусить робити слідуєчі речі:

Він мусить вважати Україну складовою частиною російської держави від найдавніших часів. Він мусить вважати зрадниками усіх національних героїв, які боролись проти росіян, і святкувати перемоги росіян над українцями, а не навпаки. Це він мусить робити в пресі, по радіо і телевізії, в книжках, журналах, і, що найважливіше, в школі. Він мусить хвалити імміграцію росіян в Україну, як

колоністами і вони русифікують українців. Під сучасну пору русифікаційні заходи російського комуністичного уряду перевищують все, що ми де-небудь і колинебудь бачили. З обсервації того, що там діється, немає сумніву, що вони вживають усіх засобів для того, щоб, починаючи від малих дітей, перетворити усіх українців. За собою ті є тотальні, могутні, і на жаль, покищо успішні.

З ЛІСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ПРО "МОЛОДУ ДУМКУ" І. БАЯН

Прочитавши зваву п. Жеңеңко, "Молода Думка" І. Баян ("Свобода", 29-го січня), вирішив, а, щось деяке пояснення з його боку необхідне для української громади, — маю на увазі тих, хто цікавиться даним питанням.

По-перше, що таке "Баян"?

Відповіді до різних музичних слівників та музичних совєтських енциклопедій не є назва музичного інструменту, історія якого починається дуже давно, від музичного інструменту "Гармоні", який вперше з'явився в Китаї. Пізніше цей інструмент пройшов багато разів через руки відомих європейських майстрів і, звичайно, зазнав великих змін.

У кінці XVIII і початку XIX сторіччя в Європі, а саме, у Відні, з'являється портативний пневматичний інструмент з клавішами, подібний до фортепіано, якого називали "акордеон" (французьке слово). Автор інструменту — відомий майстер Даміан. Поряд з цим інструментом дуже популярною була так звана "віденська гармонія", яка на відміну від акордеона мала і зараз час, замість фортепіанових клавіш, кнопки. Росія у 30-их роках XIX сторіччя скопіювала цю гармонію і переробила її, а б сказав, з не дуже значними змінами, у так звану "російську гармонію" двохрядку.

Але вже раніше в Європі, поряд з акордеоном, який мав клавіші, з'явився акордеон, що замість клавіш мав кнопки для гри правою рукою. Інакше кажучи, від кнопки гармонії був виражений акордеон, який б і тепер є однією з найпопулярніших інструментів.

Відповідаючи на питання, чому я не "пропагую" бандуру, хочу зауважити, а просто не вмію грати на даному інструменті. Крім того, на мій погляд, український гопак під бандуру не зовсім добре танцювати, а якщо мені вдасться підготувати моїх учнів до такого гарного рівня, що вони змогли б заграти гопак та допомогти місцевим українським аматорам — танцюристикам, ба навіть і співакам, — я буду тільки гордий і щасливий.

Закінчуючи мого листа, з прикриттю хочу зазначити, що вся історія нічого спільного з хором "Молода Думка" не має, і тому на мій погляд назва замітки п. Жеңеңко, "Молода Думка І. Баян" не має ніякого сенсу. Дане порівняння, та ще перед концертом хору "Молодої Думки", не може допомогти розвитку дитячого хору, тому що воно впливає сумніви у молоді душі дітей. Адже діти не можуть знати так докладно все про музичні інструменти, а вони будуть вірити тому, що вони читають у пресі.

Хотілося б, щоб про такі речі писали люди компетентні у питаннях що їх торкують, бо кажуть так: "заклопотати воду дуже легко, але поки вода та відстоїться..."

Саме Комітний

диригент хору "Молода Думка" та хору "Думка"

Ню Йорк

Він мусить вважати Україну складовою частиною російської держави від найдавніших часів. Він мусить вважати зрадниками усіх національних героїв, які боролись проти росіян, і святкувати перемоги росіян над українцями, а не навпаки. Це він мусить робити в пресі, по радіо і телевізії, в книжках, журналах, і, що найважливіше, в школі. Він мусить хвалити імміграцію росіян в Україну, як

колоністами і вони русифікують українців. Під сучасну пору русифікаційні заходи російського комуністичного уряду перевищують все, що ми де-небудь і колинебудь бачили. З обсервації того, що там діється, немає сумніву, що вони вживають усіх засобів для того, щоб, починаючи від малих дітей, перетворити усіх українців. За собою ті є тотальні, могутні, і на жаль, покищо успішні.

Основна ідея русифікаційної політики — це створити такі обставини в усіх ділянках життя, щоб українці від дистанції ніколи не мали нагоди прочитати в книжці, часописі чи журналі, почути в школі чи по радіо, або побачити в кіно чи на телевізії, що він українець. Одиноке, що українська дитина мала б усвідомити, це те, що вона совєтська людина. Після того українська мова для тієї людини стане непотрібним анахронізмом, тим більше, що вона в її кар'єрі може тільки пошкодити. Тому то деякі українці на своїй рідній землі російських іммігрантів не українізують. Імігранти ті в дійсності є імігрантами, а не українцями.

Творення совєтської нації, це себто денационалізація і русифікація України, — ролі переважно українськими руками і уряд імперії — королівська винагорода зокрема українським культури і наукових діячів, але теж і інших колаборантів за те, щоб проти української мови, "комунізму" і боротьби проти українського "націоналізму" і вдома і за кордоном. Віда тільки в тому, що дефініцію "комунізму" і "націоналізму" встановлюють не українці, а росіяни.

На основі найновіших дефініцій, щоб українці були добрим "комуністом", він мусить робити слідуєчі речі:

Він мусить вважати Україну складовою частиною російської держави від найдавніших часів. Він мусить вважати зрадниками усіх національних героїв, які боролись проти росіян, і святкувати перемоги росіян над українцями, а не навпаки. Це він мусить робити в пресі, по радіо і телевізії, в книжках, журналах, і, що найважливіше, в школі. Він мусить хвалити імміграцію росіян в Україну, як

колоністами і вони русифікують українців. Під сучасну пору русифікаційні заходи російського комуністичного уряду перевищують все, що ми де-небудь і колинебудь бачили. З обсервації того, що там діється, немає сумніву, що вони вживають усіх засобів для того, щоб, починаючи від малих дітей, перетворити усіх українців. За собою ті є тотальні, могутні, і на жаль, покищо успішні.

Основна ідея русифікаційної політики — це створити такі обставини в усіх ділянках життя, щоб українці від дистанції ніколи не мали нагоди прочитати в книжці, часописі чи журналі, почути в школі чи по радіо, або побачити в кіно чи на телевізії, що він українець. Одиноке, що українська дитина мала б усвідомити, це те, що вона совєтська людина. Після того українська мова для тієї людини стане непотрібним анахронізмом, тим більше, що вона в її кар'єрі може тільки пошкодити. Тому то деякі українці на своїй рідній землі російських іммігрантів не українізують. Імігранти ті в дійсності є імігрантами, а не українцями.

Творення совєтської нації, це себто денационалізація і русифікація України, — ролі переважно українськими руками і уряд імперії — королівська винагорода зокрема українським культури і наукових діячів, але теж і інших колаборантів за те, щоб проти української мови, "комунізму" і боротьби проти українського "націоналізму" і вдома і за кордоном. Віда тільки в тому, що дефініцію "комунізму" і "націоналізму" встановлюють не українці, а росіяни.

На основі найновіших дефініцій, щоб українці були добрим "комуністом", він мусить робити слідуєчі речі:

Він мусить вважати Україну складовою частиною російської держави від найдавніших часів. Він мусить вважати зрадниками усіх національних героїв, які боролись проти росіян, і святкувати перемоги росіян над українцями, а не навпаки. Це він мусить робити в пресі, по радіо і телевізії, в книжках, журналах, і, що найважливіше, в школі. Він мусить хвалити імміграцію росіян в Україну, як

УКРАЇНСЬКІ ГРОМАДИ ВРОЧИСТО ВІДЗНАЧИЛИ РОКОВИНИ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

Свято Незалежності в Сиракузах

Прокляція Дня Української Незалежності в Сиракузах. На фото (зліва) д-р С. Кляфас (голова Відділу УККА), А. Богатюк, посадики міста Лі Александер, о. шамб. В. Середович, д-р М. Богатюк, О. Гурська, М. Велич, д-р І. Подок і мр М. Дупляк.

Сиракузи, Н. Й. (УККА). — Дня 21 січня 1976 року представники української сиракузької громади відбули авдієцію в посадики міста Лі Александера. Посадики підписали прокламацію, якою проголосили день 22 січня 1976 року Днем Української Незалежності. В прокламації зазначено про звільнення Леоніда Плюща, про 100-річчя українського поселення в ЗСА і про 200-річчя Америки.

В день 22 січня український національний прапор гордо повісив на ратуші міста Сиракузи і на будинках українських установ.

В неділю, 25 січня, о год. 10-й ранку відбулися в українських церквах торжественні Богослуження. О год. 5-й вечора того ж дня відбулося в Українському Народному Домі Свято Незалежності і Соборності. Проклямацію посадики міста відчитав в англійській мові студент сиракузького університету Адриан Логун. Він також продекларував в вірш Максима Сагайдака, присвячений Валентині Морозові, «Дорога». Свято-чуну промову виголосив д-р Святослав Кляфас. Д-р С. Кляфас говорив про розви-

ток сучасної української нації і про акти 22 січня. Він представив трьох учасників визвольних змагань д-ра Івана Подюка, Івана Пігуляка і д-ра Клімента Мельника. Д-р Кляфас представив також представників Комітету Поневолених Націй п. Тібора Гелча, який привітав українську громаду зі Святом Незалежності і Соборності та зі звільненням Леоніда Плюща.

Перший раз виступив у Сиракузах молодий співак, бас-баритон Стефан Шкафаровський. Він відспівав п'ять українських пісень. Акомпанювала йому Оксана Гаврилюк з Понкерсу. Пані Кесія Антіпів прорекитувала вірш Олександра Колесни «Україно!», а учениця Школи Українознавства Ніна Назаренко продекларувала вірш «Четвертий Універсал».

На концерті виступив також Сумівський Мандоліновий Ансамбль під керівництвом Василя Жмура й Евстахія Машталіва. Солю співав Григорій Динька, акомпанювала на фортепіано Стефанія Голжак. Концерт закінчено відспіванням українського національного гімну.

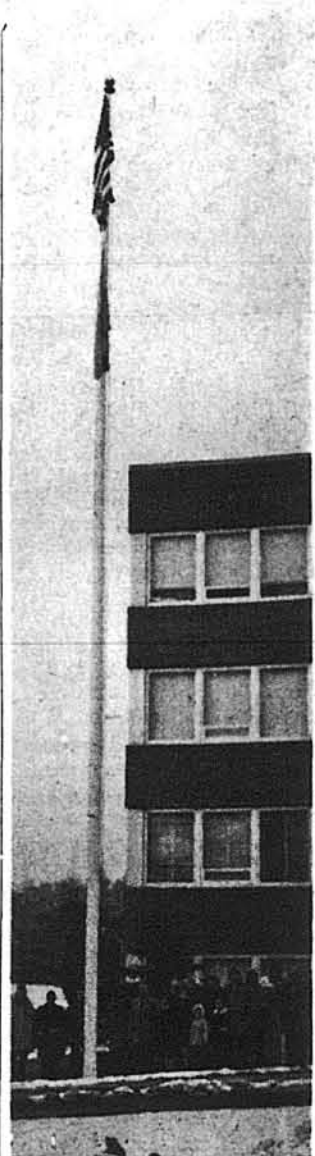
Громада округи Рокленд відзначила роковини Української Незалежності

Нью Сіті, Н. Й. (в. л.) — Українська громада округи Рокленд (Рокленд каунті, Нью Йорк), до якої, між іншими, входять міста: Гавестро, Нью Сіті, Найк, Спрінг Валей, Стоні Поінт, Тікс та Валей Котедж, під керівництвом місцевої станиці Українських Американських Ветеранів святково відзначила ці великі роковини Української Державності і Самостійності. У святкуванні взяли участь представники УКЦІ парафії св. Петра і Павла в Спрінг Велі, Н. Й. — п-во С Кузмики; Українські Американські Ветерани, 19-та станиця — Йосиф Брега та Теодор Дусаненко; Т-во св. Імени Ісуса Христа — Михайло Загадайко; Український Народний Союз, 16-й відділ — Михайло Москаль; Школа Українознавства — п-на Меланія Стелямачук; Секретариат св. Анни — п-ні А. Москаль; Жіночий Відділ 19-ї станиці Українських Американських Ветеранів — п-ні Ольга Венгрінович та Анна Загадайко, та Українські сеніори — п. Єдинак.

Святкування цих роковин Української Незалежності почалися вже ранком 22 січня ц. р., коли то другий раз в історії цієї Округи піднесено український прапор над урядовими будівлями. О год. 12-й того ж дня, представники українських організацій зібралися в приміщенні окружного уряду та були свідками церемонії підписання та передавання українцям прокламації «Українського Дня» представниками Окружного уряду. Церемонію цих урочистостей проводив віце-президент цього ж уряду Патрик Деміан. Він сам італійського походження, однак привітав присутніх українським «вітайте», а на закінчення своєї коротенької доповіді зачитав слова із нашого національного гімну — «Ще не вмерла України...». Описав він, що він це навчився від свого батька — українця. Ця подія зробила на присутніх надзвичайно велике враження.

Сьогодні, коли багато із нас не звертає уваги на нашу мову чи мову наших дітей, чужинцеві завдає собі трудно, щоб привітати нас на нашому святі нашою мовою.

На святкуванні були ще присутні Джордж Гербер, посадики міста Кларкстаун, який у своїй мові підкреслює великий вклад етнічних груп, а в тому й української, в розбудову матеріального та духовного надбання Америки; Тарас Дусаненко — представник (ліджислейтор) від Республіканської партії до окружного уряду, за стараннями якого святкування Української Державності проходять тут без найменших перепон та у відповідно му святковому настрої; д-р

Фрагмент із піднесення українського прапора в Рокленд каунті.

О. Волянський, дир. державного пенсітарного дослідного центру в Тікс, Н. Й., бувши головою Українського Лікарського Т-ва, і відомий наш суспільно-громадський і культурний діяч, та проф. д-р Василь Лучків, голова Крайової Управи Українських Американських Ветеранів, голова ГУ Українського Бібліотечного Т-ва Америки, член Екзекутиву УККА та директор місцевої Школи Українознавства. Ця частина святкувань закінчилася офіційним переданням прокламації, яку прийняв, в ім'я української спільноти округи Рокленд, командант 19-ї станиці Українських Американських Ветеранів Йосиф Брега.

В неділю, 25-го січня, о. монс. Петро Скрипковський, парох парафії св. Петра і Павла, під час Богослужень провів із вірними відповідні молитви у наміренні українського народу.

І хоч самі святкування Державності України в повіті Рокленд відбулися порівняно скромно, то враження із них залишаться назавжди.

Українські Дні в Луївіллі

Після минулорічних успішних Українських Днів в Луївіллі, цього року горстка нас, українців, вирішила ще краще показати красу української пісні, танку та народного мистецтва. На відбуття Українських Днів призначено було нам 6 і 7-го вересня м. р. на площі Бельведер в середмісті над рікою. Зорганізувавася Комітет, який очолює інж. Богдан Гурко, а його заступником був Льюїс Цибрівський, секретарем Ширм Баляк, а Контрольна комісія, — д-р Василь Дробовський і І. Романчик. В праці допомагали інж. О. Катеринюк, В. Мойсенко, Андрій і Марко Москвич та Богдан Цибрівський. Виставку народного мистецтва представляв д-р Леонід Москвич, концерто в у програму Василь Мельничин, а українські страви п-і А. Мицько, С. Дір і Іван Карюш. З Нью Йорку запрошено зі Союзу Українок пань, які мали репрезентувати українську історичну ношу. Щоб виконати концертову програму запрошено танцювальний ансамбль під мист. керівництвом Лілії і Любо Цепинських, вокальне тріо «Незабудки» і хор бандуристів ОДУМ з диригентом А. Лупо з Чикаго. З Детройту запрошено хор ім. Івана Кольєрського під диригентурою д-ра Богдана Кушніра, щої снує при церкві Непорочного Зачаття, і який особливо приїхав з Детройту, щоб в неділю відспівати Службу Божу. Тиждень раніше повідомлено про Українські Дні в пресі, телевізії і радіо. Здавалося, що все йде якнайкраще. Та в час коли ми були зайняті підготовкою, в місті відбувалися бурхливі демонстрації проти примусового перевезення а автобусами шкільних дітей. Яке було наше розчарування, коли в суботу передполуднем пройшло повідомлення, що посадики Луївіллі заборонили всі імпрези, які відбуваються під відкритим небом. У цьому клопоті вийшов нам на зустріч католицький колеж, пропонуючи свою аудиторію.

Концерт

Концерт почався о год. 8-й вечора, відспіванням американського і українського гімнів. Після привіту інж. Богдана Гурка, виступив мішаний хор ОДУМ з Чикаго під диригентурою А. Лупо. В супроводі бандур хор виконав Г. Китастого — Марш Українська, народні пісні: «Встас хмара», «Повій вітре», а на загальне бажання публіки, «Волинська» і «Чобіток».

Далі слідували виступи танцювального ансамблю з Чикаго під мистецтвом керівництвом Лілії і Любо Цепинських. Ансамбль виконав чотири танки: «Квіти України», «Гуцульський танок», «Запорожець» і «Гопак».

Публіка захопилася їхніми виступами. Можна сказати, що це єдиний із найкращих наших танцювальних ансамблів. Відоме нам з виступів минулого року жіноче вокальне тріо «Незабудки» — Марія Костеліна, Александар Савин і Віра Суріва при акомпаньєменті Наді Савин, виконали кілька українських пісень, та одну американську, збираючи заслужені оплески. Їхній мистецький керівник, це відома в музичних колах Чикаго Марія Плещевич. Танцювальний ансамбль як і тріо «Незабудки» зорганізовано в Чикаго. Атракцією вечора був показ української історичної ноші під проводом Марії Савчак і Артистиши з Нью Йорку. В світлі рефлекторів чудово виглядали історичні костюми, публіка бурхливими оплесками вітала кожну модельку, зокрема пояснення до кожної історичної ноші давала англійською мовою Шарлі Баляк. Про хор ім. Івана Кольєрського з Детройту та його диригента д-ра Богдана Кушніра багато ми чули і то ми чекали нетерпеливо на його виступ. Уже в першій пісні Недільського «Засяло сонце золоте», можна було помітити, що хор дисциплінований, співзвучний й з добрими голосами. Деякі співали це — члени славної капе-

Служба Божя в катедрі

В неділю пів години перед початком Служби Божої, катедрі, яка містить понад тисячу сидячих місць була по береги заповнена. До Богослуження св. Літургії стали чотири священники, о. Бернард Панчук ЧСВВ з Детройту, о. крил. Маріан Бутринський парох св. Володимира і Ольги з Чикаго, о. Іван Бирк з Луївіллі, та о. П. Ліндер з Менчад, Індіана. Після виконання хором Бортнянського — «Сей день», о. Б. Панчук коротко поінформував присутніх про українську церкву, про її переслідування та про боротьбу українського народу. Сама св. Літургія складалася з творів Кошиця, за виком «Єдинородний» — Бортнянського «Херувимської» й Канону — Вербичського «Отче Наш» — Новохацького. Добрі солісти в «Сутубній Ектенії» були сопрано Діна Зола, а в «Отче Наш» баритон Володимир Кучер. Апостола по-англійськи «Вірною» відспівав гарним ліричним тенором Ярослав Дужий, а апостола по-українськи Василь Мельничин. Кожну річ хор виконав прекрасно, а короною всього був «Отче Наш» з баритоним солю Володимира Кучера. Його голос свіжий, виразний, який при всьому блиску і силі звучав легко.

«Отче наш» у виконанні Кучера зворушив всіх українців. Після закінчення Служби Божої, всі звернулися в сторону хорів і зробили хорів овацію. Диригент хору д-р В. Кушнір скромно відклонився, дякуючи присутнім за призначення. Д-р Богдан Кушнір є насправду прекрасним інтерпретатором української церковної музики. Отці, крил. М. Бутринський і Б. Панчук з їхніми гарними голосами, разом з хором, дали прегарну репрезентацію нашого незрівняного обряду.

Субота і неділя 11 і 12-го жовтня

На ці дати було нам призначено відбутися Українські Дні. Погода на ці дні випала прекрасна, соняшна і тепла. В суботу о год. 12-й відкрито павільйон з українським народним мистецтвом. При вході розміщено кераміку роботи Марти Гурко, де вона сама разом із своєю доцею студенткою Лідзею демонструвала і пояснювала їх мистецький розпис. При другому столі студентки Ірина Москвич і Леся Гурко демонстрували писання писанок, їм допомагала Анна Мойсенко. Пластунка - юначка Андріана Мельничин демонструвала вишивання. На довгих столах по-мистецьки уложено вишивки, писанки, кераміку, різьбу і гуцульські килими. Пані Олія Дробовська, Ірма Забайло, Оксана Мельничин та д-р Леонід Москвич давали зацікавленим вичерпні інформації. О год. 1-й по полудні почався концерт відспівання гімнів. Члени Комітету Льюїс Цибрівський привітав гостей та побажав їм гарно перевести ці Українські Дні. Хор бандуристів ОДУМ під диригентурою А. Лупо дуже гарно себе зарепрезентував, це був їх один з найкращих виступів, публіка щедро оплесками виконання кожної пісні. Цього року вперше виступала в Луївіллі танцювальна група «Метелиця» під керівництвом Ігора Скубяка, як також вокальне тріо «Сосни»: Христия Ключковська, Данко Григорчук та Олег Скубяк мист. керівники. Всі вони гарно зарепрезентували українські народні танки, як також українську пісню легкого жанру, за що публіка нагороджувала їх оплесками. З місцевих виступала сопрано Оксана Москвич, її гарний

Підносять український прапор у Джонстауні

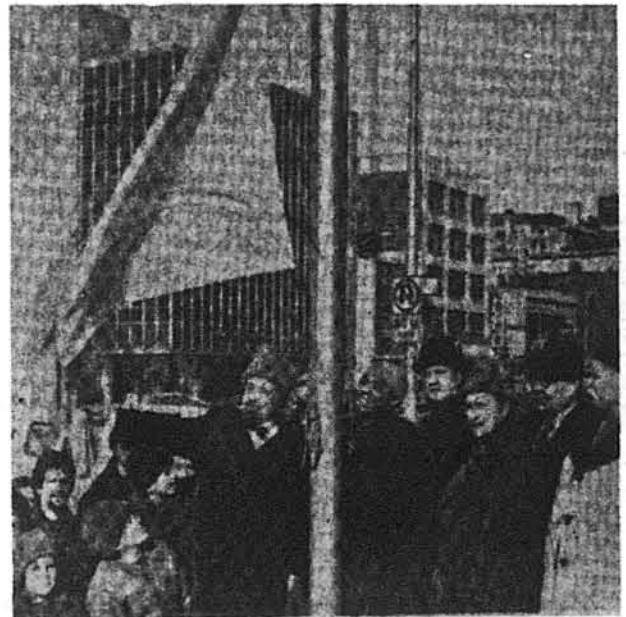
Українська громада Джонстауну, Па., відмітила 58-мі роковини проголошення Української Самостійності відповідними церемоніями в міській й ратуші в четвер, 22 січня. Місцевий щоденник «Трібюн-Демократ» помістив фото (вгорі), на якому показано посадики міста Герба Піфуля, як він підносить український прапор на шоглу міської ратуші в асисті о. ієромонаха Миколи, пастора української православної церкви св. Петра і Павла в Моксеме, Па., і 9-літнього Беррі Гожельського, члена парафії. Короткий допис в щоденнику пояснив значення роковин Української Незалежності і Соборності.

Українці Ст. Пітерсбургу на Флориді активно включилися у відзначення 200-річчя і 100-річчя

Ст. Пітерсбург, Фля. — Невелика, але активна українська громада в цьому місті в північній частині Флориди активно включилася у загальне відзначення річниць 200-річчя Американської Незалежності і 100-річчя Українського Поселення в ЗСА. У цьому святкуванні беруть участь дослівно усі українці і змобілізовані окремим Громадським Комітетом мистецькі сили — вокалісти, танцювальні групи, хор тощо. Українська національна група бере також активну участь у так званих етнічних фестивалях, присвячених згаданним річницям, де українські мистецькі одиниці з великим успіхом виступають перед американською і етнічною публікою. Здається немає ні одного українця у цій місцевості, який не цікавився б цією активністю і не брав би у ній участі. Активним учасником у мистецьких програмах, дорадином і до певної міри керівником є Богдан Бемко, співак-тенор, колишній соліст квартету «Каравана», який живе в околиці Ст. Пітерсбурга і якого бачимо на фотознімках вгорі в часі його виступу на одному з фестивалів. Позаду нього сидять аплявдувачі, члени церковного хору. Фотознімки та відповідна вістка були надруковані в газеті «Ст. Пітерсбург Таймс».

голос захоплював слухачів. Знаний наш класичний гітарист Василь Гураль гарним виконанням поодиноких точок притягував увагу публіки. Також виступав тенор Василь Мельничин, виконуючи дві пісні при акомпаньєменті Аніти Олдгем. Цілий концерт повторено двічі, в суботу і в неділю. Закінченням було концерт пісень «Божо Благодення Америки» — яку відспівав Василь Мельничин. В неділю відбулася Українська Служба Божя, на якій був список Луївіллі Чарл Малоні. Під час концерту в неділю виступив з короткою промовою стейтсвий сенатор Том Істерлі, підкреслюючи великий культурний і економічний вклад українців для Америки. Згадав про століття поселення українців в Америці, як також боротьбу українців за визволення від комуністичного режиму. Українські Дні в Луївіллі, хоча з перешкодами, були успішними. До успіху причинилися гостинні виступи ансамблів і хорів з Чикаго і Детройту, які безкорисно приїхали до Луївіллі. Цим вони гідно зарепрезентували перед не-українцями красу і оригінальність нашого обряду, пісні і танцю, і тим самим причинилися у великій мірі до популяризації української культури серед американського доквілля.

Посадики Ньюарку Кеннет Гібсон і Богдан Дацьківський (перший зліва) підносять український прапор на майдан перед міською ратушою в четвер, 22 січня, 1976 року, в день 58-х роковин проголошення Української Самостійності. Церемонія відбулася в полудневих годинах в присутності численної української делегації, яка рівнож включала молоді, як це зазвичай видно на фото вгорі, що його помістив щоденник «Стар Леджер» з п'ятниці, 23 січня 1976 року.

Бернард Дж. Ярусавадж, посадики міста Кларк, Н. Дж. (третій справа), передає прокламацію «Дня Української Незалежності» Юрієві Дребичеві під час церемонії в міській ратуші у вівторок, 20 січня. Українська делегація включала ще (зліва): Теодора Рудницького, Олександру Рудницьку, Олену Рокочину і міського радного Носипа Позняка. В четвер, 22 січня американський та український прапори повішали на майдані перед будинком міського уряду в Кларк. (фото: Андрій Дребич)

Свято Державності в Пассейку

Пассейк, Н. Дж. (п'як). В неділю 25-го січня ц. р., тут в Українській Централі о год. 7-й вечора заходом місцевого Відділу УККА відбулася академія для відзначення 58-ї річниці проголошення самостійності України. На сцені на голубім кольорі відігравали: «Засяло сонце золоте», а над ним: 1918-1976. — Свято почалося відспіванням американського гімну, що його на фортепіано відігравав Марта Шраменко, а в супроводі її фортепіано, присутні проспівали український національний гімн. Програму відзначували відкрив коротким словом головою місцевого УККА С. Палидович.

Свято-чуну, довшу промову виголосив п. А. Лозинський, вказавши на збігнення 22-го січня і на причини нашої програми. Своєю доповіддю закінчив довшим віршем О. Бердника. Молодий бандурист Н. Титла відіграв на бандурі «В зелений гаю» та «Запорожець». О. Шкафаровська, відома наша рецитаторка, прорекитувала Марка Босеєлава «Гімн-народний героїв». Атракцією в незвичайному виконанні був танець

п. Р. Бабюк «Боротьба за волю», при форт. Д. Різе, хореографія — Р. Прийм-Богачевської.

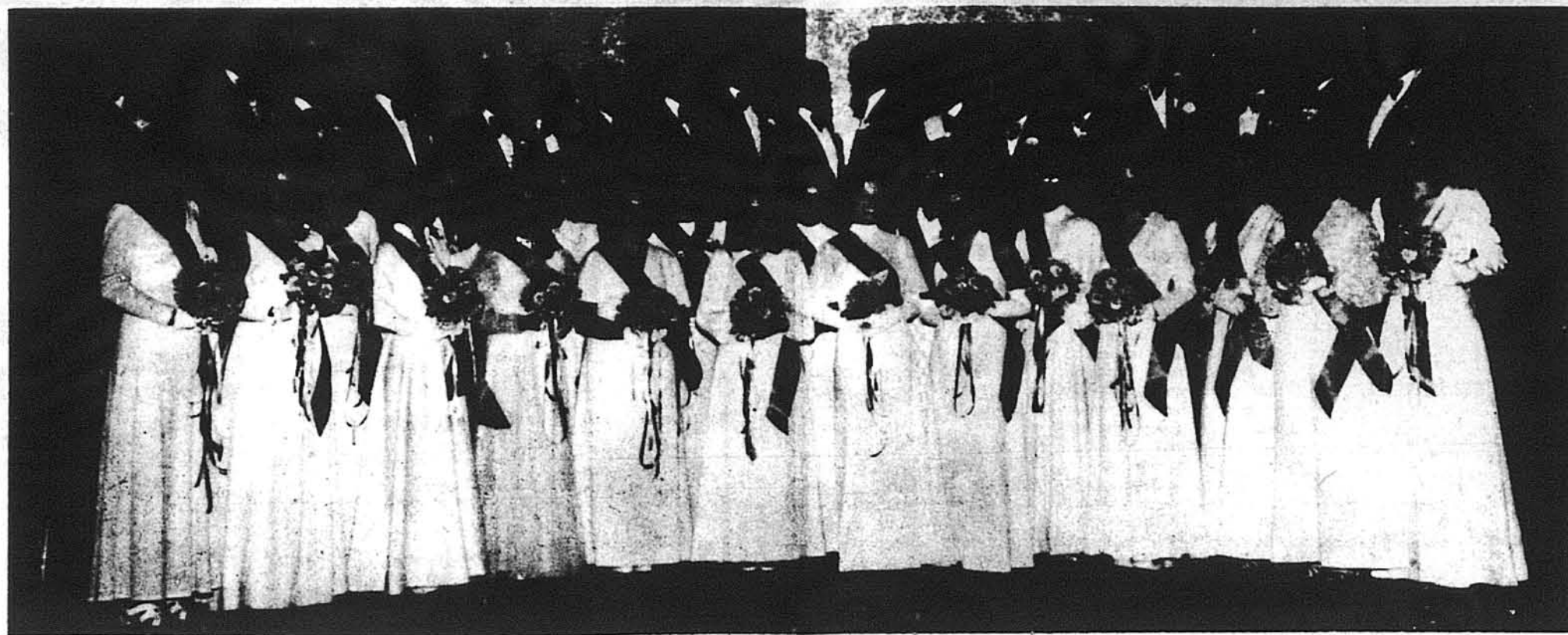
Монтаж — «22-го січня» виконав співочий гурток «Кобза» під кер. А. Фармиги. Проходила рецитация на премію із співом при гітарі, відспівано, між іншим, «Виростеш ти сину...» В. Симоненка, «Хоч живу я на чужині...» та «Засяло сонце золоте». Рецитували: М. Шраменко, О. Федун, І. Халупа, Е. Палидович, З. Яремко, С. Карпінська.

Після відкриття програми головою Комітету свята Я. Федун представив присутніх учасників нашої визвольної боротьби, а саме: С. Ковальського, Т. Лотопського, В. Михаськова, Н. Моравського, О. І. Пайкоша, Рудави-ча, П. Смородського, І. Степановича і назвав кількох неписаних.

Свято закінчено співом «Не пора, не пора».

ВСТУПАЄТЕ В ЧЛЕНИ

УНСоюзу!

БАЛЬ ДЕБЮТАНТОК СУМА 1975 Р.

**Спілка
Української
Молоді
Америци
(СУМА)**

БАЛЬ ДЕБЮТАНТОК СУМА

Субота, 14-го лютого 1976 р., год. 8:30 веч., в Статлер Гілтон Готелю (Grand Ball Room)

Баль Дебютанток СУМА округи Нью Йорку належить вже до традиційних імпрез сумівської молоді. Від довгих років, кожного року в місяці лютому такі бали відбуваються, в яких бере участь багато української молоді, не тільки з самого Нью Йорку, але також з ближчих і дальших околиць.

На цих балах кожного року багато молодих дівчат вперше беруть участь в забаві з тим моментом, коли керівники забави з відповідним ритуалом представляють їх загальові українського громадянства. Дебютантки — це переважно сумівська молодь, яка від наймолодших літ виростала й виховувалась в рядах СУМА, і, досягнувши 16-ий рік життя, вступає в новий етап життя. Дебют — це неначе пограниччя, де юначка переходить з дитячого в молодечий вік, в якому відкриваються нові обрії, нові перспективи успіхів та зовсім інший погляд на життя й інше світосприймання.

Ця подія в житті кожної молодої людини залишається назавжди в пам'яті, як один з радісних моментів. З цього приводу радіють також їхні батьки, бо кожному мило є бачити, що їхня дитина дозріває й починає ставати корисним членом свого суспільства. Це зокрема радісна хвилина для виховників і керівників даної організації, бо працюючи роками з цією молоддю, вони можуть бачити перед собою молоді надії зм'яну, нашу майбутність, майбутність української нації.

І так, як у минулих роках, так і цього року, в дні 14-го лютого о годині 8:30 вечором, у найбільшій і найкращій залі готелю Статлер Гілтон в Нью Йорку, відбудеться вже 14-ий Баль Дебютанток СУМА, на якому дівчата-юначки зі своїми партнерами, в присутності їхніх батьків, ближчої і дальшої рідні, знайомих, товаришок і товаришів будуть представлені присутнім та спільно й радісно забавлятимуться в рідному українському оточенні.

Церемонію представлення переводитимуть аранжери балю: НАТАЛКА НЕВМЕРЖИЦЬКА, ЄВГЕНІЯ КУЗЬМОВИЧ та ІГОР ДІАБОГА, яких до цього запросив Забавовий Комітет, що його очолює культурно-освітній Керівник Головної Управи СУМА, КОРНЕЛЬ ВАСИЛИК. До танців гратиме популярна й загальнолюблена нашою молоддю оркестра Б. ГІРНЯКА із солістами І. РАКОВСЬКИМ та М. ШВАРКОМ.

ДЕБЮТАНТКИ

1976 РІК

Христина Бабяк
Асторія, Н. Й.

Іванка Войчиз
Ірвінгтон, Н. Дж.

Петрус Госонець
Ірвінгтон, Н. Дж.

Катруся Грицак
Ірвінгтон, Н. Дж.

Зоряна Дашавець
Бостон, Масс.

Стефанія Дідоха
Ірвінгтон, Н. Дж.

Ліда О. Квасній
Вудгейвен, Н. Й.

Ірина Одрі Квасній
Вудгейвен, Н. Й.

Дарія Козанська
Бруклін, Н. Й.

Анна Лещук
Нью Йорк, Н. Й.

Гільдегард Минг
Ірвінгтон, Н. Дж.

Джосифін Минг
Ірвінгтон, Н. Дж.

Мирослава Муза
Бруклін, Н. Й.

Стефанія Назаркевич
Нью Йорк, Н. Й.

Христина Поліщук
Балтимор, Мд.

Богданна Походай
Нью Йорк, Н. Й.

Люся Тицька
Ірвінгтон, Н. Дж.

Оксана Харук
Бруклін, Н. Й.

Дануся Химера
Ірвінгтон, Н. Дж.

Катерина Чорній
Балтимор, Мд.

Марійка Юрах
Ірвінгтон, Н. Дж.

Оля Юрезко
Нью Гейвен, Конн.

ФЕСТИВАЛЬ УНСОЮЗУ

3 нагоди 200-річчя ЗСА
і 100-річчя Українського Поселення

Shamokin Area High School, 2000 West State Street, Shamokin, Pa.

Субота, 21 лютого 1976, год. 7:30 • Неділя, 22 лютого 1976, год. 2-га по пол.

За дальшими інформаціями та білетами прошу слідкувати в чергових оголошеннях.

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ КЛУБ в НЬО ЙОРКУ

П'ятниця, 13 лютого 1976 р.
„ЛЮДИНА, ЩО ПОТРАПАСА СУМЛІННЯМ СВІТУ“

ДОПОВІДЬ про політичну біографію
ЛЕОНІДА ПЛЮЩА

прочитас
Роман Купчинський
Після доповіді — дискусія.
Початок — 7:30 веч.

ПЛАСТОВИЙ КУРІНЬ

Орден Хрестоносців
запрошує всіх старших Пластунів, Студентів
і усе Громадянство на

ЗАБАВУ

в ДЕНЬ СВ. ВАЛЕНТИНА
14 лютого 1976 р., в Пассейку
при 240 Норе Авеню
Початок 8:30 веч. Оркестра — ДОМІНО
Вступ — \$3.50

ОМУА

Об'єднання Мистців України в Америці
запрошує на
ВІСТАВКУ ОБРАЗІВ
ДАРИЇ ДОРОШ
СЛАВИ ГЕРУЛЯК
ОЛЬГИ МЕРИЩУК
АРКАДІЇ ОЛЕНСЬКО-ПЕТРИШИН
СОФІЇ ЛАДІ
ОКСАНИ ЛУКАШЕВИЧ-ПОЛОН
в Галерії ОМУА при 149 2-га Авеню в Нью
Йорку, Н. Й.

Відкриття — в неділю, 15-го лютого 1976 р.
о год. 1-й по пол. Виставка триватиме до
29-го лютого, включно, і буде відкрита в
будні від 6-8 години та суботи і неділі від
1-ої до 8-ої веч.

УПРАВА

ТОВАРИСЬКИЙ КЛУБ МЕШКАНЦІВ
УКРАЇНСЬКОГО СЕЛА, ГЛЕН СПЕЙ, Н. Й.

Програма на лютий 1976 р.

14-го лютого: Фільм з посвячення церкви св. Сергія і
Васила в Римі — співігрос ІРИНА КУРОВИЦЬКА.
21-го лютого: Спомини з війни з Кореї — в прозірках —
ІНК. П. САЛЯК.
28-го лютого: „Будова дзвіниці при церкві св. Володи-
мира“ в прозірках — співігрос ЯКИ? САЛЯК.
Імпрези відбуваються щосуботи о год. 6-й веч.
Просимо про ласкаву участь.
УПРАВА КЛУБУ

3 життя Пласту в Твин-Сіті

ПЛАСТОВА „ЯЛИНКА“

Дня 18-го січня ц. р. в
залі школи при церкві св.
Константина в Міннеаполі-
сі влаштовано Пластову
„Ялинку“. Приготува н я м
цієї традиційної „Ялинки“
займалися головню членки-
ні Пластпрату і пластова
молодь. Головою Пластової
Станиці є інж. Зенон Степ-
чук. Пластпрат очолює
інж. Степан Тисовський. Ре-
зультатом тісної співпраці
між Пластом і Пластпрату
є оживлення пластово-
го життя і зацікавлення
ним нашої громади. Програ-
ма Пластової „Ялинки“ бу-
ла цікава. При гарно вде-
коронаних столах, при сві-
тлі свічок, засіла пластова
громада. Цілий стіл при-
значено для молоді. Присмо-
було бачити її усміхнені ли-
ця. За чоловічим столом зай-
няли місця: п.п. Тисовсь-
кий, Тисовський мол., Степ-
чук, Луців, себто особи, які
в співпраці зі всіма члена-
ми Проводу починаються
до здійснювання пластових
ідей. Програму „Ялинки“
відкрив п. Степчук відчи-
танням привітального вір-
ша. Громада спільно відмо-
вила молитву. Залучили
звукі коляди. Злегка мига-
ли свічі на столах. Пласто-
ва молодь складала в уні-
сон святочні побажання.
Анастасівська і Буник
своїм віршиком про пироги
внесли веселий настрій.

Про різдвяні традиції
розказував проф. Пакуляк.
Настрої Різдва колись і те-
пер передала п-і Гамота. І
знову коляда... Молодь та-
ка весела, що важко її вти-
хомирити. Але нехай гомо-
нить, бо для них це влашто-
вано.

Голова Пласту п. Степчук
представив всіх осіб, які
входять в склад старшини
Пласту і Пластпрату. Пла-
стовий рій „Леви“ своїми
осягами та участю в табо-
руванні заслужив на при-
значення, дістав грамоти.
Грімими оплесками приві-
тала їх ціла зала. В міжча-
сі пластова молодь подає
смачну традиційну вечерю.

Вечеря закінчилася. За
співпрацю склав подяку п.
Степчук. На завершення
цього примного вечора пл.
Юрко Тисовський висвітлив
багато прозірок із пласто-
вої прогулянки до Німеччи-
ни, Італії та Греції.

Деякі пояснення до архі-
тектури історичних пам'я-
ток Греції дає проф. Паку-
ляк. Пластун Юрко Тисов-
ський добре вивчався із
свого обов'язку і це є ще
більшою заохотою до праці
в рядах пластової організа-
ції.

У дальшому Провід Пла-
сту і Пластпрат хочуть
збільшити бібліотеку. За-
мовляють пластові видан-
ня та видання Об'єднання
Працівників Літератури для
Дітей і Молоді (ОПЛДМ),
яке в 1976 р. відзначатиме
30-річчя свого існування і
праці. Доповненням пласто-
вої бібліотеки мають зай-
матися Гуцал і Пакуляк,
місцевий представник ОПЛ-
ДМ.

Василь Пакуляк

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНІ

УНСОЮЗУ!

ВІДДІЛ ПАТРІАРХАЛЬНОГО ТОВАРИСТВА
у ТРЕНТОНІ, Н. Дж.

запрошує до численної участі у

ЮВІЛЕЙНИХ

СВЯТКУВАННЯХ

15-го лютого 1976 року

в пошану

БЛАЖЕННИШОГО

ПАТРІАРХА ЙОСИФА

Год. 9-та рано: БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ в наміренні

Найдостойнішого Ювілята, в Церкві Св. Йосафата.

Год. 4-та: СВЯТОЧНІ СХОДИНИ у парадній залі авді-
торії, під час яких доповідь виголосить Д-р ВОЛО-
ДИМИР ПУШКАР. У мистецькій частині візьмуть
участь: НАТАЛКА КОВАЛИШИН, ТЕТЬЯНА
ШУСТ, ЕЛЛА ГАЙШІ, Д-р ПОШКАР, ГАЙШІ,
ВОЛОДИМИР ТРИТЯК і ДАРІЯ КУЗІК.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНІ

Замість квітів на могилу
св. п. Юлії Наконечної
складає 20.00 доларів
на ПРЕСФОНД „СВОБОДИ“
Марія і Зіновій СТЕФАНІШИНІ

В ДРУГУ РІЧНИЦЮ СМЕРТІ
нашої Найдорожчої і Незабутної
СЕСТРИ, ТЕТІ і СЕСТРИНКИ

бл. п. д-р

АНІ ГАНКЕВИЧ ХОРКАВОЇ

будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ

в суботу, 14-го лютого 1976 р.

в НЬОАРКУ — в церкві СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕ-

ЛЯ, о год. 7-й ранку;

в НЬО ЙОРКУ — в церкві СВ. ЮРА, о год. 6:30

ранку;

в ТАНДЕР БЕН, Канада;

в КЕРГОНКСОН — в церкві ПРЕСВЯТОЇ ТРОИ-

ЦІ;

в ЙОНКЕРСІ — в церкві СВ. МИХАІЛА, о год.

8-й ранку;

в ПОНЕДІЛОК, 16-го ЛЮТОГО 1976 року

в БАЛТІМОР — в церкві СВ. МИХАІЛА, о год.

8-й.

Просимо Рідню, Друзів і Знайомих
про молитви.

СЕСТРИ і БРАТИ з РОДИНАМИ

БАТЬКИ! Зв'яжіть замо-
лоду ваших дітей з найстар-
шою, найбільшою й найба-
гатішою українською наці-
ональною установою поза ме-
жами батьківщини, якою є
Український Народний Со-
юз, щоб запевнити їм кращу
будущність, в нашій громаді
і вільному світі нового сві-
тового члена!

Під протекторатом УКА — Відділ Ньюарк-Ірвінгтон, Н. Дж.
СТУДІЯ МИСТЕЦЬКОГО СЛОВА ЛІДІЇ КРУШЕЛЬНИЦЬКОЇ в НЬО ЙОРКУ
М. Старицький

„ОЙ НЕ ХОДИ ГРИЦЮ“

Народна драма в п'ятьох відслонках зі співами і танцями.
Гостинний виступ АНДРІЯ ДОВРЯНСЬКОГО, бас-баритона
Метрополітен Опери — в ролі Гриця.

Постава:
ЛІДІЯ КРУШЕЛЬНИЦЬКА
Диригент:
ЛЕВ СТРУГАЦЬКИЙ
Хореографія:
РОМА ПРИПМА-БОГАЧЕВСЬКА
Оформлення і костюми:
СЛАВА ГЕРУЛЯК
Сценічне освітлення:
МАРІЯКА ШУСТ
Спонзор: „Самопоміч“, Нью Йорк

Замість квітів на свічку могилу

бл. п. Петра Зубрицького
складає 20.00 доларів
на ОБВУА
Чикаго, Іл.

В безмежному горю повідомляємо
Рідних, Приятелів і Знайомих, що 8-го лютого 1976 р.
відійшов від нас у Вічність на 70-му році життя,
прийнявши Найсвятішу Тайну,
наш Найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ, БРАТ і ВУНКО

бл. п.

ТЕОДОЗІЙ ФІЛІПОВИЧ

б. директор Політового Союзу Українських Кооперативів
в Жидачеві і Журапіві.

ПАНАХИДА відбудеться в п'ятницю, 13-го лютого

1976 р. в год. 8-й ранку, в похоронному закладі І. Гаси-

на, 4244 Old York Rd. у Філадельфії, Па.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 14-го лютого 1976

р. в год. 9-й ранку з того ж закладу до церкви Хри-
ста Царя при 1623 Сауда вул. у Філадельфії, Ілліноїс.

Тайну Останки будуть перевезені на Вічний Спосинок на
циментах НЗПДІНІ Марії у Факс Чейсі.

Горем прибиті:

ЯРОСЛАВА — дружина

ДАРІЯ ПАВЛІСОН з мужем РОБЕРТОМ —

донька

АНІТА і АНДРІЙ — внуки

ОЛЕНА — сестра

ІРЕНА МІЛЯНОВСЬКА — сестра

СОФІЯ ВОНТОРСЬКА — сестра

ОЛЕКСАНДРОМ — сестра

КОРНЕЛЬ з дружиною МАРІСІО — брат

ЕВСТАХІЙ — брат

ОСНІА — братов

МАРІЯ КУЗІК з донькою ХРИСТИНОЮ —

швагрю

ЗЕНОВІЙ з дружиною КАТРУСЕЮ та дітьми

МАРІСІО, ЗЕНОНОМ і РОБЕРТОМ —

братів

ЗЕНОН ВОНТОРСЬКИЙ з дружиною

МАРІСІО — сестринок

та близька і дальша Родина

З глибоким жалем прийняли ми смутну вістку, що несподівано відійшов у Вічність
різбяр українського мистецького слова, визначний письменник

св. п.

МИКОЛА ПОНЕДІЛОК

наш ширій Приятель і двократний лауреат Українського Літературного Фонду ім.
І. Франка в Чикаго за вічно живучі твори (1970 р. перша нагорода, 1974 р. друга
нагорода).

Пам'ять про нього житиме вічно між нами.

Спи спокійно, наш Друже, в чужій землі

і тихо спи про свої сонячні Херсонські степи...

ПІДПІСНЯ УКРАЇНСЬКОГО ЛІТЕРАТУРНОГО
ФОНДУ ім. І. ФРАНКА в ЧІКАГО

Ділимося сумною вісткою, що 6-го лютого 1976 р. в Нью Йорку, Н. Й.
відійшов від нас у Вічність, на 80-му році життя.

бл. п.

МИХАЙЛО ВОВЧАНЧИН

учасник Визвольних Змагань, походив з м. Турки над Стриєм, Зах. Україна.

Покійний залишив у смутку:

сина — ОСНІА

та близьку і дальшу Родину в Україні, Америці і Канаді

ВІЧНА ПОМУ ПАМ'ЯТЬ!

В глибокому смутку повідомляємо про трагічну смерть

нашої Найдорожчої МАМИ

КАТЕРИНИ ТРУХЛОЇ

з роду ЗДОРІК

що упокоїлася дня 7-го лютого 1976 року.

Учасник Визвольних Змагань, лицар Ордена Симона Петлюри і

нагороджена Восним Хрестом, член Української Республіканської Ка-

пелі.

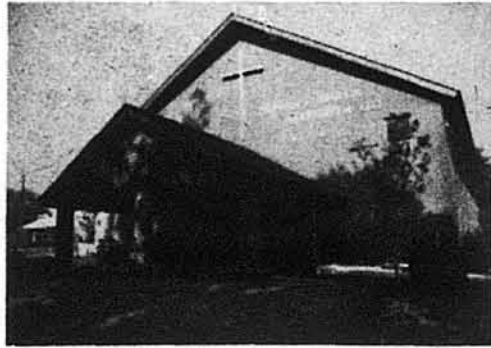
ПОХОРОН відбудеться на українському православному цвинтарі

в Бавид Бруку, Н. Дж. в середу, 11-го лютого 1976, о год. 10-й ранку.

Горем прибиті:

ЮРІЙ і ВАСИЛЬ — сини

НЕНСІ і ЛІДА — невістки

ЄВАНГЕЛЬСЬКА

УКРАЇНСЬКА

ЦЕРКВА

в ЮНІОН, Н. Дж.

2206 Stanley Terrace,

Union, N.J.

Tel.: 373-3125

сердечно запрошує

Українське Громадянство на

СПЕЦІАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ

яке відбудеться

в суботу, 14-го лютого 1976 р. о год. 7-й веч.

в приміщенні Молитовного Дому

при 2206 Станлей Тер., ЮНІОН, Н. Дж.

• В програмі Богослуження візьмуть участь ДУХОВА та СТРУННА ОРКЕСТРИ,
ХОР, ГРУПИ СПІВАКІВ, виконуючи найновіші пісні з України, а також Ви
будете мати нагоду прослухати півгодинну радіопередачу, яку щотижнево пе-
редаємо на Україну.

• Серед гостей сподіваємося присутності керівників Українського Народного Со-
юзу.

• Після Богослуження запрошуємо всіх на спільну каву.

ПАСТОР і ЦЕРКОВНИЙ КОМІТЕТ

НОВАЦТВО і ПЛАСТПРИЯТ ПЛАСТОВОЇ СТАНИЦІ в НЬО ЙОРКУ
влаштовують **ВЕЛИКУ**

ДІТЯЧУ КОСТЮМОВУ ЗАБАВУ

„В ДАЛЕКИХ СВІТІ“ під моттом — Сторіччя Поселення Українців

в Америці.

Просимо всіх Українських Дітей Метрополії Нью Йорку та околиці прибути на ту

чарівну забаву, де спільно всі переживемо незабутні хвилини.

Неділя, 29 лютого 1976 р.

год. 4-та по пол.

Irvington High School

Auditorium

at Clinton Avenue, IRVINGTON, N.J.

Квитки: Базар, Говерля, Дніпро і при касі.

ВІДБУВСЯ ОДИНАДЦЯТИЙ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

рема Веселовський, пл. сен. вод. фінансів — п. Лонгін дов. Ірина Вжесневська, пл. сен. дов. Зенон Татарський і ст. пл. Богдан Колос. Крайова Платова Старшина: голова — пл. сен. кер. Богдан Пендзей, керівник вик. діяльності — і перший заст. голови — пл. сен. дов. Дарія Даревич, керівник орг. діяльності — другий заст. голови — пл. сен. праці Юрій Борис, голова з попер. каденції — пл. сен. кер. Роман Вжесневський, секретар — пл. сен. праці Наталка Голубова, діловод УПЮ-ів — пл. сен. кер. Орест Джулиніс-кий, діловод УПЮ-ок — ст. пл. Анна Шитур, діловод УПН-ів — пл. сен. дов. Іван Фравіч, діловод УПН-ок — ст. пл. Христи Базилевич, діловод УСП — ст. пл. Михайло Ганч, діловод УПС — пл. сен. кер. Андрій Харак, діло-

МАЗУРКЕВИЧІ ГОТУЮТЬСЯ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

серваторії і три роки в аспірантурі. Учитель був більш-менш унітарним і навчався в нього 5 років у кон- ний вдоволені Юрій Мазуркевичем і про нього пи- сав: "...блискучі віртуозні якості, глибока музичність, милозвучний тон (звук), автентичне володіння собою на сцені, великий і різноманітний репертуар, надзвичайна дисциплінованість і відпо- відальність у праці". Про Да- ну Мазуркевич сказав він не менше: "Дана є прекрасна і зріла скрипалька, в той же час вона є різносторонній му- зикант, дуже працелюбна і талановита". Висновки Дави- да Ойстраха про обох май- стрів скрипки підтвердили похвалами: "дзвучуючий блиск майже неймовірний виконання", "фантастично- казкова пишнота музичної презентації", "скрипкове дуо, яке звучить, як один му- зикант", "повна мелодійна і ритмічна досконалість" і по- добніми, — численні рецен- зенти їх концертів. Самі по собі концерти вже є чимось надзвичайним і унікальним. Жанр скрипкового дуо — малопоширений, як і відповід- ний класичний репертуар для нього, зокрема, нема від- повідної української оригі- нальної музичної літератури, спеціально скомпонованої для скрипкового дуо.

Далі, пояснюючи жанр їх концертів, проф. Мазуркевич говорить про бажання (і о- бов'язок) не робити відступів витримувати всі заплановані концерти в жанровому стилі, з точки зору, як мистець, не відступаючи від нього ради, скажімо, сантиментальних почувань. Він вірить, що цей жанр зміцнить притягати і по- лонити й українську публіку, і він бажав би, щоб дорогі за- земляки наголосували в сво- му підході до них факт, що вони і для кого грають, а не те, що вони грають. Він ві- рить, що вихід на велику сві- тову сцену — професійну ціну

його і Дани Мазуркевич при- несе об'єктивно користь і рі- дному для нього (п-ні Дана — литовка) українському народові та українським аспіраціям до волі і самостійно- сті: артистичні осмги і здо- бування наших визначних музикантів капіталом і для української еміграції взагалі. "Ніхто не може ста- вити обмежень мистецтву, як- що він має досягти вершин", — каже Юрій Мазуркевич. Він свято вірить у про засаду вільної людини і вільного світу і тому з дружньою во- ління залишили Советський Со- юз пізніше року тому.

За ними успішний 1975-й рік концертування на Авох континентах. Перед ними — найближчий виступ в Торон- ті (відбувся в неділю 1-го лютого ц.р.), СІВІСІ речі- таль на цілу Канаду в теле- візії був 8-го лютого, а 6-го березня — Нью Йорк, Лі- кольн Центр, 8-ма година вечора, Аліс Туллі Голл.

Юрій і Дана Мазуркевич постійно проживають в Лон- доні, Онтаріо, де обоє є про- фесорами музики Універси- тету Західного Онтаріо, і звідси вони виїжджають із самостійними концертами на численні запрошення органі- зацій і установ, пов'язаних з музикою. За цей короткий час вони здобули собі певні й надійні позиції в новому світі: повноцінну працю в у- ніверситеті і концертування.

Вони не бояться "безробіт- тя", — з ледве помітним усмі- шком каже проф. Юрій Мазуркевич, а ми в редакції подивилися багатство його української мови, яку вінніс він з Львова, де народився і де пройшли його дитячі і юнацькі роки, та Києва, де навчав у консерваторії 6 ро- ків, як професор скрипкової гри разом зі своєю дружи- ною Даною.

Всі ми бажаємо йому: "До побачення" на концерті в Аліс Туллі Голл 6-го бере- зня, а багато уміща!

МОЛОДІ ЛЮДИ В КИЄВІ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Вікторіанського періоду, але ефективно використанні від- криті простори додас архі- тектурі гарного стилю. Ці- каво, що цілковита відсут- ність реклами і неонових сві- тел надає комерційним час- тинам міста понурого одно- манітного вигляду; людина відчуває брак "кричущої" атмосфери.

Ні, там немає безробітних і кожне подружжя гаранто- ване двокомнатне помешкан- ня, яке коштує їм тільки 5.5 відсотка із їхнього заробітку. Так, майже всі помешкання наводяться у високих буди- нках і також правдою є, що кімнати малі, але жадна країна задовільно не роз'я- зала своїх мешканців про- блем. Заробітні платні різ- няються; існує гарантована мінімальна платня, але не- має максимальної. 63 відсот- ки із помешкань мають теле- візори, 57 відсотків машини до праця, 43 відсотки ма- ють холодильники.

Можна було побачити ду- же мало приватних автомо- білів, але багато автобусів, таксівок і є знаменита систе- ма підземних залізниць у мі- сі, яке має тільки 1.7 мільйо- на населення. ("Вони мо- жуть служити як знамениті скоринища перед бомбами — вони навчилися цього з при- кладу Лондону під час вій- ни" — сказав наш приятель із півдня).

Атмосфера була насичена індоктринацією, зверненою в першу чергу на власне насе- лення, а тепер це більш по- силено, бо це є 30-річчя перемоги над Німеччиною. Величезні плякати героїч- них воїнів домінували на рогах вулиць. Групи умун- дурованих дітей стояли на варті біля Гробу Незнаного Воїна та інших пам'яток. Навіть цирк (важлива за- ступина київського життя) при- савив приватні одну трет- ю із під іншим оглядом зна- менитої програми для ма- леньких п'єс про те, "Як ми виграли війну". Двадцять мільйонів воєнних жертв Ро- сії не будуть легко забути.

Тільки, що кожний обсто- ював, що це НЕ Є Росія. Ки- їв є столицею Української Республіки, що є частиною Советського Союзу; Росія — це інша країна, інший нарід, інша культура й інша мова. І до того її не дуже то люб- лять, зокрема молоді.

Ці самі молоді люди вида- валися прямо змушеними повторюванням про 20 міль- йонів вбитих та інших фра- зами. А крім цього — вони дещо незадоволені із систе- ми. Хоч дисципліна під час футбольних змагань була майже відрізнена (при до- помозі, очевидно, солідного крута воляків і поліції), то можна було відчувти своєрід- не нехтування властями. В дальшому відчувалося гли- боке, майже настрійлене пе- реконавання, що західні "ре- чі" є далеко кращі, подібно як та- ке переконавання ірландців у відношенні до "американ- ських речей" одно покоління тому. І так до нас часто під- ходили люди при автобусо- вих зупинках і на рогах ву- лись з проханнями продати намі сорочки, годинники, пояси, фільмові апарати, че- ревики. Найбільше захоп- лень викликав одяг з ма- теріалу "денім", якого там не можна купити. Вільність "покупців" — це молоді сту- денти з деяким знанням ан- глійської мови, але навіть ді- ть знають такі слова як "ч- увінг гам" і "сінгарет". Нара- зу нас не прохали про гроші.

Старші люди, може тому, що вони бачили, як багато з тих 20 мільйонів вмирали, виглядали задоволені, вдяч- ні. Це ніби люди, що йдуть для приємності і вибирають для вигоди. Вони вигля- дали здорові і загартовані, щось так, як покійний Хру- шов. Молодші видавалися делікатними і, зодягнені в міні-спіднички, могли б лег- ко змішатися з прохочими по вулиці Грефтон (в Ірляндії).

Не легко було вистаратися Службу Божу. Завжди мож- на було почути зазвучену фра- зу: "Очевидно, в СССР є повна свобода релігії, але я атеїст і нічого не знаю про ці справи". Коли ми зверну- лися з проханнями до нашо- го гідя, щоб він заінтервю- вав в цій справі місцевого православного священика — ми одержали нашу першу, і, одинокую, негативну відпо- відь. Під тиском гідя написав відповідного листа в російсь- кій мові, але в розмові при- знався, що "зв'язки з цер- ковниками ніяк не допомо- жуть мені в моїй кар'єрі".

Знання англійської мови зникло з алфавітом швид- кістю серед членів адмініс- трації готелю, коли ми ви- шли з пропозицією відпра- вити Службу Божу в неділю. Та ми все одно відправили Богослуження, активуючи підручні мисловарські па- кети для служіння. Це було свято Зіслання Святого Ду- ха, то й проповідь прийшла легко.

Пізніше ми відвідали міс- цеву православну церкву і, це було справді кульмінаці- юною точкою нашої подорожі. (Із поміщеної разом з репор- тажем фотознімки можна здогадуватися, що мова про відвідини в соборі св. Володимира — прим. редак- ції). Храм добре зберіжений, обширний і цілковито запо- лонений поважними вірними. Кожна вікова група була ре- презентована — за винятком дітей; але знову ж Служба Божа тривала майже три го- дини.

Службу Божу відправив єпископ, який, як виявилось, опісля, мав першорядне значення англійської мови, за- являючи нам, що він провів багато часу в Римі. В пар- алелі, крім нього, було ще п'ять священників різного віку і чо- тирь молоді дячки. Це при- язні культурні люди, для яких старинні конфлік- ти і сучасні ідеології є неак- туальними у світлі нашого спільного зв'язку — священ- ства.

Вони заявили, що цього вечора мала бути відправе- на, це одна Вожественна Лі- тургія при заповненій церк- ві, а Київ має десять таких церков. В СССР є три семіна- рії (Ленінград, Москва і О- деса) і близько 900 семіна- ристів. Статистичні дані ро- біють враження, але вони ви- глядають мізерно в пропору- ці до понад 200-мільйонно- го населення. Однак церква існує, відрізняє і жива, з відважним хоч і малим ста- дом. Чудова, старовинна ка- темдра св. Софії в Києві, част- ина якої налічує майже ти- сячу років, з сьогоднішнім старанно збереженим музеєм (офіційно "в напрямі і пе- ребудови" — від 1937-го ро- ку!), і сумною принадою про офіційне ставлення вла- стей.

А далі кінець: ми програ- ли змагання перед сотисля- ною масою українців, які бурхливо привітали ірлян- дську дружину і малу оркес- тру, яка їхала так далеко, щоб підтримати на дусі зма- гунів. Коли ми вилітали, враження були різні, але в загальному прихильні: при- язний нарід; великі досяг- нення, беручи до уваги усі страждання; економіка ніби вільна від інфляції; вузько- контрольована система, мо- же краще пристосована до загроз війни і убожства, як системи захланності і ба- гатства; цікаві ворухнення — це неконформізм серед молоді; релігія все ще ста- новить поважну силу; і т. д. "О, так — пробурмотів хор- в'янин — деякі хлопці є дуже бистрі. Три дні і вони вже все знають".

Увага! Просимо замовляти такі твори

УЛАСА САМЧУКА:

„ВОЛИНЬ” три томи, у гарній оправі — \$15.00
„НА ВІЛОМУ КОНІ” — спогади — 7.00
„НА КОІ ВОРОНОМУ” — спогади — 8.00

Замовлення слати на адресу:

I. DRONOMECKY

27 Baby Point Cms, Toronto, Ont. M6S 2B7, Canada

ТВОРЕННЯ СОВЕТСЬКОЇ НАЦІЇ

(Закінчення зі стор. 2-ої).

ні підручники. Отже, коли б тепер чужинець читав пере- клади українських часо- писів, тоді він без сумніву прийшов би до переконання, що в СССР хоч є Україна, та там уже українці не живуть. Україну заселяють „совет- ські люди”. Формально, Ук- раїна стала Пенсильвією СССР. Люди які думають, що я перебрешу, повинні звернути увагу на ті пробле- ми, читаючи українські періодичні видання УССР.

Згідно з найновішими де- фініціями „комуністичної” генеральної лінії, у катего- рію українських „націоналіс- тів” треба зараховувати слі- дуючих людей:

Усіх, що намовляють дру- гих, щоб говорили по-україн- ськи, люблять свій народ та шанували свої традиції.

Усіх, що подають історію України так, як її подають усі історики світу, включно з неросійськими комуніста- ми, що українською історією займаються.

Усіх, що подають правди- вий життєпис українських культурних діячів та об'єк- тивно інтерпретують їхній доробок та їхні зв'язки з ро- сійською культурою.

Такі речі, як домагання, щоб українізувати школи, підприємства і уряди — це вже не звичайні націоналіс- тичні ухили, а „кримінальні антидержавні злочини”.

Проведення в життя того роду національної політики незвичайно легше економі- мічна система СССР і тому цілком не диво, що уряд ім- перії за всяку ціну хоче її затримати такою, якою вона є. У тій системі українські „націоналісти” не мають ні- якої можливості зайняти

ють українців до реальної політики, мусіли б перекона- ти нас, що реальною політи- кою можна б прийняти спли- нити денационалізацію і ру- сифікацію. Та в який спосіб це зробити? Відповідь на те питання мусить бути. В ні- жній! І тому наразі варто б сказати виразно, що їхні за- клики до реальної політики в дійсності допомагають не українцям, а росіянам.

Нам варто б теж наразі ста- ти на становищі, що най- більших ударів по україніза- ції і українському національ- но му відродженні завдають не Щербіцькі чи Маланчу- ки. Таких людей росіяни все знайдуть, а як не знайдуть, тоді вишлють в Україну Під- горних, Хрущових, Мельні- кових, Постішевих, чи Кага- новичів. Найбільшу школу українізації завдають укра- їнські культурні і наукові ді- ячі, які за гроші і посади до- помагають ворогові у творен- ні советської нації. Це, що вони роблять, не є ані кому- нізм, ані ворогом змушених дії. Це є вислужництво у повному тому слова розу- мінні.

Чи українські провідники зуміють покінчити з різного роду „реальними” політика- ми і зобов'язувати енергію нації до опору денационалі- заційним і русифікаційним заходам ворога? Це є с цент- ральне питання сучасної доби.

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІДЛІВ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ в ДЕТРОЙТІ, Міш.

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

відбудуться у суботу, 6 березня 1976 року о год. 6-й вечора

в залі УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ при вул. Мартін ч. 4655

із слідуючим порядком нарад:
1. Відкриття і схвалення порядку нарад.
2. Ствердження правосильності Зборів.
3. Вибір Президії.
4. Відчитання протоколу з останніх Загальних Зборів.
5. Звіт уступаючої Управи і Контрольної Комісії.
6. Слово д-ра ІВАНА ФЛІСА, заступника Головного Председника УНС.
7. Дискусія над звітами.
8. Абсолютія уступаючої Управи.
9. Вибір нової Управи.
10. План праці, внески і запити, різні.
11. Закриття нарад.

У Зборах зобов'язані взяти участь члени Управи Окруж- ного Комітету, секретари та члени управ приваляних до округу Відділів, а саме:
20, 71, 75, 82, 94, 110, 146, 165, 167, 174, 175, 183, 225, 292, 302, 303, 309, 341, 463, 504 і 506.

У Зборах візьмуть участь:
Д-р ІВАН ФЛІС, заступник Головного Председ- ника УНС;
о. ІВАН ВАЩУК, Головний Контрольор;
ЕВГЕН РЕПЕТА, Головний Радий.

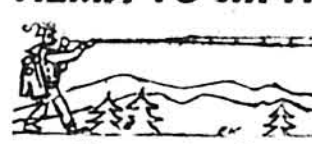
Якщо на означену годину не ляється вимагана пра- вильним число делегатів Відділів, наради почнуться о пів години пізніше, без огляду на кількість приваляних.

ЗА УПРАВУ:
Володимир Дідик, голова Петро Залута секретар

Василь Панік прес. реф.

Василь Панік прес. реф.

НЕМА ТО ЯК НА СОЮЗІВЦІ ЗИМОЮ!

Користайте з нагоди довгого вікенду!

СУБОТА, НЕДІЛЯ, ПОНЕДІЛОК, 14, 15, 16-го ЛЮТОГО 1976 РОКУ (WASHINGTON'S BIRTHDAY)

Субота, 14-го лютого 1976 року РОЗВАГОВА ПРОГРАМА

Увага Лещетарі! Свіжий, великий сніжон на СОЮЗІВЦІ!

НАЙКРАЩА НАГОДА ДЛЯ ЛЕЩЕТАРІВ. Близько Союзівки два лещетарські центри.
На СОЮЗІВЦІ для ДІТЕЙ — чудові з'їзди санками.
Отримати кімнати. Домашня кухня.
ТОМУ НЕ ПРОПУСТИТЕ НАГОДИ. СПІШІТЬ. ЗАМОВЛЯЙТЕ ВЖЕ.
(СОЮЗІВКА — тел.: Kerkhofen (914) 626-5641)
Союзівка відкрита цілий рік!

ТАРЗАН, Ч. 7428. Тарзан одержує інформації

Ти знаєш хто були вбив- ці?... Політичні терористи... „леопардові люди”... про- водив ними жадібний владя ватажок... називається Кро- на!... вкрали гроші... Чи вони мали із собою ясноволу браку? Так... Вони змусили її вес- ти їх... до Опару! Він вже неживий, Тарза- не!

Український Католицький Цвинтар СВ. ДУХА, Hamptonburgh, N.Y.
По інформації прошу писати або тел. (914) 476-0784
Holy Spirit Ukrainian Catholic Cemetery 25 Chestnut Street, Yonkers, N.Y. 10701

ЦІНИ ОГолошень В ЩОДЕННИКУ „СВОБОДА”

1 ЛІЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ за академії, посмертні згадки, розшуки, по- дани — \$ 2.00

1 ЛІЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ за приватні концерти, бізнесові оголошен- ня (забави, фестивали, пікніки, бенкети, ба- ки, продажі, дозвіл і т. д.) — 5.00

ОГолошення НА 8 ШПАЛЬТ, без огляду на їх зміст по 5.00 дол. за кожний ліч.

Якщо до оголошення включаться знімки —, на- готовлення кліше з нею коштують додатково:

ВІГОТОВЛЕННЯ КЛІШЕ на одну шпальту — \$ 6.75

ВІГОТОВЛЕННЯ КЛІШЕ на дві шпальти — 8.50

ВІГОТОВЛЕННЯ КЛІШЕ на три шпальти — 10.00

ОГолошення НА ЧЕРГОВЕ ЧИСЛО (2 ДНІ ПЕРЕД ПОЯВОЮ) ПРИЙМАЄТЬСЯ ТІЛЬКИ ДО 12-Ої ГОДИНИ ДНЯ.

ПОВІДОМЛЯЄТЬСЯ всі організації, установи і поодинокі особи, які довгують за оголошення, що адміністрація буде змушена відкинути чер- гове оголошення, доки не будуть виправдані попередні рахунки.

Рівночасно з оголошенням, проситься надіслати НАЛЕЖНУ СУМУ.